

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 21
Október 2019
číslo 8

**Obnovme sa
Pochodom za život
spolu s Kristom**

Obnovme sa Pochodom za život spolu s Kristom

Na niektoré chvíle v živote si často radi spomínáme, lebo sú v našich životoch, v našich srdciach hlboko zakorenené a z nich často naberalíme novú životnú silu, múdrosť, skúsenosť.

Preto sa znova vraciame do Bratislavy na Pochod za život (22. septembra) či cez médiá alebo osobnú účasť, aj k príprave na pochod.

Nie je to zážitok iba z organizovaného stretnutia, z peknej atmosféry. Bol to zážitok aj z príjemných ľudí, zo svedectiev rodín, z mladých angažovaných ľudí. Je to prirodzený dar od Boha, patrí to k Božej láske, v ktorej sme boli utvorení Stvoriteľom. Boh nás nestvoril iba ako jednotlivca, ale ako spoločenstvo tak úžasne, lebo sám sa stal človekom - prijal rodinu, nás všetkých ako bratov a sestry. Posväcuje náš život a obdarúva náš život Láskou, ktorá je zdrojom života, v ktorom poznávame múdrosť, krásu, tie atribúty nášho života, v ktorých sa stretávame každý deň vo všetkých okolnostiach a situáciách.

Ludskou pýchou - sebeckosťou, materializmom sme zúrivo napádali v našom jadre života už pri počatí. „Sme nechcení.“ Všimni si tých, ktorí sú za potrat s odvolaním sa na právo ženy na svoje telo, rozhodovanie o živote svojho vlastného dieťaťa, ktoré je jej - samotnej matky - najväčším obohatením jej krásy, jemnosti, dôstojnosti jej vlastného privilégia a úcty.

Je tu veľa našich osobných zážitkov s mamkou, so spoločenstvom našich príbuzných, blízkych. Denne ich znova dopĺňame v spolunažívaní: „Čo len pohár vody podáte svojmu blížnemu, mne ste to urobili“, Ježišove slová. Už prečítaním nášho Spektra, každého článku, sa môžeme posilniť, obohatiť pre večnosť, posilniť jednotu našej farnosti, spoločných aktivít a dianím okolo nás.

V našej farnosti cítime rozpadávanie manželstiev, narušanie vzťahov v rodine - deti, starí rodičia. Ako ľahko strácame najcennejší dar v živote, a to radosť z rodiny, z toho, čo sme vybudovali. Neuvedomujeme si, že sme ovládaní pýchou, namyslenosťou a sebeckosťou. Ovládaní závišťou zlého ducha, ovládaní zlým duchom, diablom a jeho plodmi.

Obnovme sa Pochodom za život spolu s Kristom - jeho krížom, prijatím odpustenia, pokorou, službou pri výchove detí. Venujme mu čas v modlitbe. Iba vo viere môžeme zažiť to isté, čo urobil pre nás Ježiš - objaviť krásu stvoreného sveta, večný život v zmŕtvychvstaní, jednotu s Otcom, ako prosil za nás Ježiš: „Daj, aby boli jedno, ako ja a ty vo mne.“

Prežívajme to silno aj v dušičkovom mesiaci pri hrobách našich predkov. Tam sa môžeme vzájomne posilňovať. Ďakovať Bohu za našich zomrelých, za živých, za vlastný život.

Váš brat v Kristovi

OBSAH

Obnovme sa Pochodom za život 2

KATECHÉZA

Homília na 28. nedeľu rok C 4

Oslavy 400. výročia Koš. mučeníkov.. 6

O úplnej odovzdanosti 8

ROZHOVOR

D. o. Juraj Spuchlák 10

NÁZORY A SVEDECTVÁ

20 r. Spektrum, homília 17

Kolko je ľudí na svete 19

Halloween 20

SPEKTRUM MLADÝCH

Pútnici z Michaloviec 24

Ahoj, kamáratí! 26

Máš problém? (78. časť) 27

Trampoty v manželstve (136. časť) 28

Ohlášky 29

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútná predná: M. Magda

Vnútná zadná: M. Magda

Vonkajšia zadná: M. Magda

SPEKTRUM**Vydáva:**

Rímskokatolícky farský úrad
vo Vífaze pre vnútornú potrebu

Za vydanie zodpovedá:

d. o. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Anna Blizmanová

Grafika: Martin Magda sr.

Redakčný tím: d. o. Ján Biroš, Martina Gondová, Ľofia Jenčová, Mária Magdová, Monika Magdová, Paula Mihoková, Peter Stašik, Blažej Vaščák

Kontakty: Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116

e-mail: vítaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.sk

www.farnostvítaz.sk

číslo účtu: 5037445647/0900

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

ilustračná snímka z Pochodu za život: M. Magda

Modlitba za Slovensko

Všemohúci Bože, na príhovor Sedembolestnej Panny Márie a svätého Michala, archanjela ťa prosíme o pokoj a poriadok v našej krajine. Ved' nás k tomu, aby sme si uvedomili potrebu chrániť dôstojnosť a posvätnú hodnotu života každého človeka, neprípustnosť korupcie, rozkrádania, klamstva a akéhokoľvek konania na úkor blížnych a pochopili, že cestou k zmene spoločnosti je naše obrátenie. Skrze Krista, nášho Pána. Amen.

KATECHÉZA

28. nedela cez rok C
pripravil: Podbrezovsky

Vďačnosť je najkrajšou prosbou o ďalšiu priazeň

Náš pomer k Pánu Bohu by sme mohli nazvať ustavičnou prosbou. Stále o niečo prosíme, stále niečo potrebujeme. Koľko dobra sa nám už dostalo, koľkokrát Pán Boh vypočul naše prosby. Vieme však tiež poďakovať, alebo všetko berieme ako samozrejmosť? Na základe toho, čo počujeme v evanjeliu o nevďaku deviatich uzdravených malomocných, ľutujeme aj my našu nevďačnosť.

Sluší sa a patrí sa, aby sme vždy a všade Bohu poďakovali. Vždy, pretože každý okamih života je nezaplatiteľným darom Božím. Všade, pretože Boh je všade a všetko mu patrí. Vždy a všade je vďačnosť namiestene. Ale stačí len naša osobná vďačnosť? Omša svätá je najvyšším a Boha najdôstojnejším vďakvyzdaním. Skrze Krista stúpa naša vďačnosť k Božiemu trónu a zostupuje na nás nová milosť. Vďačnosť je najkrajšou prosbou o ďalšiu priazeň. Pripravme svoje vnútra, svoje srdcia i duše ku vďakvyzďavaniu a k prijatiu nových darov, ktorými nás Boh v tejto bohoslužbe chce

obdarovať.

Milí veriaci, ruský spisovateľ Turgenev napísal legendu, ako v nebi Pán Boh vystrojil hostinu pozemským čnostiam. Bolo ich mnoho a všetky sa pozdravovali ako staré známe. Len dve čnosti sa pozerali na seba cudzo, pretože sa videli po prvýkrát. Boli to štedrosť a vďačnosť. Štedrosť, ktorá plnými rukami rozdávala, ale nikde na zemi sa nestretla s vďačnosťou. V tej legende je mnoho pravdy. Vďačnosť nie je vrodenná čnosť. Neleží ona v povahe človeka, ktorý sa rodí ako egoista. Už to malé dieťa v kolíske siaha rúčkou po všetkom a chce mať všetko len pre seba. Čo to len dá práce a zlostenia sa, kým sa dieťa naučí pekne povedať ďakujem.

Mnohí dospelí sú v podstate rovnako takí nevďační ako deti, lenže dokážu nevďačnosť maskovať všelijakými rozumovými dôvodmi. Načo vraj ďakovať učiteľovi za námahu s dieťaťom, berie predsa za to plat a nijako sa nenadrie. Prečo ďakovať tomu poštovému doručovateľovi, nerobí to predsa zadarmo. Šofér auta nie raz zachráni život chodcovi, ktorý mu bezhlavo skočí do cesty. Zoberie však za to ešte nenávistný pohľad, alebo slová, ktoré si neodloží za klobúk. Vďačnosť však rozhodne nevymrela, ale zvrhla sa niekedy v revanšovanie, v akýsi výmenný obchod, pozornosť za pozornosť, za služ-

bu protislužbu. Vzniká reťazová reakcia, jedno sa viaže na druhé, akýsi druh studenej vojny, len prosím neďakujte. Niekedy to dá človekovi veľa námahy, kým zoznenie primeraný darček.

Človek sa dnes necíti viazaný vďačnosťou ani k ľuďom, ani k Bohu. V dnešnom komplikovanom svete to nie je s vďačnosťou také jednoduché. Je mnoho ľudí, ktorí pre nás pracujú, ale nevidíme ich, nepoznáme ich. Kto vie, kde sedia a ako sa volajú? Komu poďakovať za výrobok, ktorý prešiel toľkými rukami? Dnes je všetko anonymné, neosobný mechanizmus, v ktorom jedno do druhého zapadá. Tým obťažnejšia je vďačnosť Bohu. Boh síce nie je anonymná bytosť, neosobný mechanizmus, ale nevidíme ho. Hoci je pôvodcom všetkého bytia a života, je celkom zahalený nepriehľadným závojom. Všetko pochádza z jeho Otcovskej dobroty. „Len preto žijeme a existujeme, pretože Boh je dobrotný“ (sv. Augustín).

Ale búrlivý vývoj predchádzajúcich desaťročí, vedecký rozmach a technické vynálezy vmanévrovali človeka do takej situačnej nezávislosti, že mu ani nenapadne, žeby niečo dostal od Boha. Čo nemáme, to si kúpime, alebo zadovážime. Potrebné peniaze sme si tiež zaslúžene zarobili. Čo to stálo námahy, kým sme sa k niečomu prepracovali. A čo máme, bez svojej driny nemáme. Ako suverénne si počíname. Za-

ilustračná snímka z Pochodu za život: M. Magda

búdame, že schopnosti, talenty a zdravé ruky máme od Boha. Stačil by úraz, zranenie, reumatizmom zachvátené ruky a bolo by u nás po nadutosti. Bez rozdielu, či si to zaslúžime, alebo nie, Boh stále dával.

Kristus sa pred viac ako dvetisíc rokmi dočkal hrubého nevďaku. Desať ľudí zbavil najobávanejšej a najhroznejšej nemoci tej doby - malomocenstva. A len jednému stálo za to, aby sa vrátil a poďakoval. Tí ostatní mysleli na to, ako by dobehli to, čo v nemoci zanedbali. Muselo im predsa napadnúť: Kto to je? Kto to musí byť? Ten, ktorý nás tak hravo zbavil nevyliciteľnej cho-

roby. Ale oni nedbali, mali teraz iné otázky a skoro zabudli.

„Ďakovať Bohu môžeme, odmeniť sa Bohu nemôžeme“ (sv. Augustín). Keby sme aspoň v dňoch svojho zdravia, šťastia a dobrej pohody si spomenuli na mrzákov, vojnových invalidov, ochrnutých, slepých, postihnutých ťažkou sklerózou, alebo hoci len na tých, ktorí trpia astmatickými záchvatmi, ktorí sa trápia celé noci, lapajú vzduch a každú chvíľu myslia, že sa zadusia. Prečo k nim nepatríme? Prečo môžeme bez ťažkostí vdýchnuť a vydýchnuť? Prečo môžeme behať a zháňať materiál na stavbu? „Bohu vďaka!“ - učí nás cirkev

v liturgii. Ktosi tieto slová nazval prostriedkom ku šťastiu. A preto namiesto malomyselnosti - Bohu vďaka! Namiesto bezradného zalamovania rukami - Bohu vďaka! Namiesto toho, aby sme sa pomstili, volajme: Bohu vďaka!

Sväté písmo hovorí o malomocnom, ktorý za svoje zdravie ďakoval, že sa vrátil. Ďakovať znamená vrátiť sa. Podľa nás vrátiť sa znamená vždy stratu času. Ale Kristus návrat uzdraveného spája so slovami: „Vzdal chválu Bohu.“ Tým naznačil, čo chce počuť Boh, keď ďakujeme.

Uznávam, Pane, že nič nie je moja zásluha a šikovnosť, všetko je darom od Teba. Amen.

Oslavy 400. výročia Košických mučeníkov

Homília košického arcibiskupa - metropolitu Mons. Bernarda Bobera

Eminencie - otcovia kardináli, Excelencie - apoštolský nuncius v Slovenskej republike, bratia arcibiskupi a biskupi z Poľska, Maďarska, Rumunska, Ukrajiny a Slovenska, bratia v kňazskej a diakonskej službe, milé reholné sestry, seminaristi, predstavitelia štátnej správy a verejného života, drahí bratia a sestry v Kristovi zhromaždení tu, v košickej katedrále.

Kto nás odlúči od Kristovej lásky!? (Rim 8, 35-39), pýta sa svätý apoštol Pavol. A hneď ponúka jasnú odpoveď, že ani prenasledovanie a ani smrť nás nemôže odstihnúť od Ježiša Krista!

Túto pravdu o sile viery potvrdzuje mučenícka smrť našich troch svätých Košických mučeníkov. Traja katolícki kňazi Marek Križin, Štefan Pongráč a Melichar Grodecký sa nezľakli ani prenasledovania, ani smrti a presne pred štyristo rokmi, 7. septembra 1619, vydali svedectvo o vernosti Kristovi. Odvtedy sa nad Košicami akoby otvorilo nebo a z tejto miestnej cirkvi sa postupne stala diecéza mučeníkov. Iba pred pár dňami sme oslávili prvé výročie blahorečenia mučenícky Anky Kolesárovej a niekoľko rokov uplynulo aj od blahorečenia umučenej Sáry Šalkaháziovej, rodáčky z Košíc. A koľko prenasledovaných tu bolo počas obdobia komunizmu!

Odkaz mučeníkov pretrval a zachovali sa aj ich relikvie. Relikvie Košických mučeníkov putovali po našich farnostiach a ja verím, že prispeli k duchovnej obnove a pomohli upevniť našu vieru. Diecé-

za sa vďaka jubilejnému roku mučeníkov znovu posunula dopredu. Vedecká konferencia o ich živote nám priniesla nové poznatky, zrekonštruovali sme reálnu podobu ich tvárí. Na príklade ich vernosti sme iniciovali stretnutia jubilujúcich manželov a permanentnú formáciu kňazov. Okrem toho, darrow mučeníkov sú aj čerstvé, novovzniknuté farnosti. Košickí mučeníci zostali s Košicami pevne spojení aj po smrti. Ešte aj dnes žijeme z ovocia ich obety.

Keď ostrihomský arcibiskup, kardinál Ján Scitovský, rodák z Košickej Belej, rozbehol proces ich blahorečenia pred 160-timi rokmi, povedal tento slávny výrok: „Ak oni traja nie sú mučeníci, kto nimi môže byť v budúcnosti? Ak Košickí mučeníci nie sú svätí, kto iný potom môže byť svätý!“ Také silné bolo presvedčenie veriacich a tak rozšírená bola povest ich svätosti. Proces blahorečenia bol kvôli prekážkam politiky a kvôli zrušeniu rehole jezuitov v 18. storočí zavŕšený až v roku 1905. A z toho istého dôvodu nepriaznivej politickej situácie, až o 90 rokov neskôr, sa uskutočnila slávnosť ich svätorečenia v Košiciach. Mnohí z nás si veľmi dobre pamätáme všetky dôležité detaily tejto veľkej udalosti. Svätý pápež Ján Pavol II. prišiel 2. júla 1995 do Košíc a vyhlásil našich troch mučeníkov za svätých. Sme vďační nášmu slovanskému, svätému pápežovi! Z úcty k nemu mám dnes na sebe rúcho, ktoré mal oblečené on pred dvadsiatimi štyrmi rokmi pri svätorečení mučeníkov.

To bolo radosť! To bola satisfak-

cia! Ani štyri storočia po ich násilnej smrti sme nezabudli na ich hrdinstvo a obetu, ktorá prispela k neskoršej deklarácii slobody vieroveryzní.

Počas celých dejín Cirkvi bolo slobodné vyznávanie viery ohrozované ambíciami panovníkov, povstaniami a rebéliami. Neskôr vieru dusili režimy a prenasledovania zo strany štátnej moci. Ale pod týmto tlakom ešte viac rástla jednota, súdržnosť a bratstvo všetkých veriacich. Cirkev vždy mala a má tento potenciál: združuje ľudí na celom svete. Je nadnárodná! A každý z nás biskupov, kňazov i laikov, či už zo Slovenska, Maďarska, Poľska, Rumunska, Chorvátska i Ukrajiny, môže povedať, že je to naša spoločná rodina. Ona nás združovala už oveľa skôr ako Európska únia. Ona nás pozývala k vyšším cieľom už dávno pred zrodom politického humanizmu. Kristova rodina nás vychovávala k zodpovednej slobode ducha už tisíc rokov pred tým, než k nám prenikol dnešný faľošný liberalizmus.

Vidíme, že kultúrna vojna o hodnoty pokračuje ďalej. Je to zápas, ktorý nadväzuje na odveký boj medzi božími a padlými duchmi. Je to nikdy nekončiacie rozlišovanie medzi dobrom a zlom. Je na nás, na ktorú stranu sa postavíme. A je znovu len na nás, či sa budeme zasadzovať iba za svoje práva, alebo pozdvihneme hlas aj v ťažkých a nepriaznivých okolnostiach na obranu nevinných. Ozvime sa v prospech nenarodených detí! Nevinní sú vyhánaní z lona matky často pre chabé argumenty. Ozvime sa

a podme demonštrovať za život na trefom Národnom pochode za život 22. septembra v Bratislave!

A okrem toho, angažujeme sa aj za tých, ktorí sú v dnešnej dobe vyhánaní zo svojho rodného domu a vlasti. A z nich, koľko je takých, ktorí sú vyhánaní a prenasledovaní pre vieru!? V tomto prípade ide hlavne o kresťanov! Ježišove slová sú stále aktuálne: Budú vás zabíjať a nenávidieť pre moje meno (Mt 24, 4-13). Toto je novodobé mučenie nevinných! Dnes je pre kresťanskú vieru na celom svete prenasledovaných viac ľudí než počas celých dejín Cirkvi. Títo ľudia čelia najväčšej krutosti, sú bezmocní. Mnohým sa podarí ujsť, no sú aj takí, ktorí zostanú a prežívajú presne to, čo naši mučeníci pred štyristo rokmi. Sú postavení pred voľbu: Zriekneš sa svojej viery, alebo zomrieš! A mnohí sa rozhodnú radšej zomrieť. Tak silno sú presvedčení o svojej viere! Chcú zostať verní Ježišovi.

Vernosť Ježišovi je základom pre ďalšie formy vernosti. Celý jubilejný rok sme mali pred očami motto: Obnoviť túžbu po vernosti! Ak sme verní Kristovi, ak mu dáme často najavo, že ho potrebujeme, ak ho prosíme, ak sa ním živíme v Eucharistii a vo Svätom Písme, vydržíme v manželstve, v zasvätenom živote, v kňazstve i v každom životnom povolaní na mieste, kde sme boli poslaní. Len si stačí predstaviť, že on, Boží Syn, je pri nás, že spolu s nami prežíva všetky starosti i radosť, že nás neopúšťa a žiada, aby sme ani my neopustili jeho - v tom, čo robíme a tam, kde žijeme.

Košickí mučeníci z lásky k Ježišovi neopustili Košice, aj keď vedeli, že sa blíži nebezpečenstvo. Zosta-

li so svojím maličkým stádom. Zachovali sa ako dobrí pastieri. Necúvli ani zo strachu, ani kvôli slúbeným výhodám, nezapreli Krista, ale zostali verní Svätému Otcovi a Cirkvi, v ktorej boli povolani vykonávať službu. Ich vernosť nás oslovuje a priťahuje ako magnet. Keby vtedy nevydržali, zabudlo by sa na nich, a myslím si, že v Košiciach by potom nebolo zriadené ani katolícke biskupstvo a neskôr ani arcibiskupstvo. Krv mučeníkov preslávila Košice v novoveku tak, ako kedysi v stredoveku preslávila toto mesto relikvia Kristovej Krvi. Košická metropolia vyrástla doslova z Kristovej Krvi a z krvi mučeníkov. Ich krv nebola krvou Slovákov, veď Košickí mučeníci neboli Slováci a neprišli sem iba kvôli Slovákom, ale aj kvôli Maďarom, Nemcom, Poliakom, Chorvátom a Rómom, prišli kvôli svojim veriacim.

Ich krvou však nasiakla naša slovenská zem a opatrovala ich umučené telá v Šebastovej, Hertníku i v Trnave. Krista oslávili u nás a formujú našu vieru i vernosť Kristovi a Svätému Otcovi už celé štyri storočia. My ich neuctievame jednotlivo – oddelene - ale všetkých troch spolu! Preto dnes znovu ďakujeme a zasielame vďačný pozdrav do rodísk našich mučeníkov - do chorvátskeho Križevca, etnicky maďarského Alvincu v dnešnom Rumunsku, ako aj do poľského Tešína. Vďaka, že ste nám poslali takýchto hrdinov a bohatierov viery! Vďaka Ostrihomu, ktorý formoval Marka Križina ako kanonika a veľká vďaka patrí reholi jezuitov, ktorá vychovala vo svojich radoch Štefana Pongráca a Melichara Grodeckého!

Košice sú dnes označované za mesto tolerancie, azda aj kvôli bo-

lestnej skúsenosti spred štyristo rokov. Košice sú príkladom spolujitia spoločenstiev rôznych národností a hlavne komunít rôznych vierovyznaní.

Ekumenické vzťahy sú tu azda najlepšie na Slovensku! Vážim si, že sú tu dnes s nami aj duchovní predstavitelia iných kresťanských cirkví. Sú to veľmi pekné gestá bratskej spolupatričnosti a lásky. Nevraživosti už bolo dosť! Teraz sme povolaní k vytváraniu spoločnej budúcnosti. Pochopili sme, že to nie je až také samozrejmé - slobodne a otvorene vyznávať svoju vieru. Táto naša sloboda a základné ľudské právo potrebuje rešpekt a neustálu osvetu. Za tieto hodnoty sa musíme angažovať všetci spolu - kresťania všetkých vierovyznaní!

Drahí bratia a sestry, potrebujeme živých svedkov, ktorí by aj dnes nahlas povedali: Nehanbím sa za to, že som kresťan katolík! Nezakrývam ľudské zlyhania a hriechy členov mojej Cirkvi, no ja chcem byť medzi prvými, ktorí prispievajú k jej obrode a očisteniu! Odskočiť a odísť by bolo azda to najjednoduchšie a populárne riešenie, no zostať a svedčiť aj v nepriaznivých okolnostiach, to je hrdinstvo hodné večnosti.

Kiežby nám orodovanie našich mučeníkov napomohlo k obnove, očisteniu Cirkvi, pevným rodinám i novým a veľmi potrebným duchovným a kňazským povolaniam! V tom nech nám pomáha Nepoškvrnené Srdce Panny Márie, ktorú naši mučeníci vyzývali v najdôležitejšej hodine svojho života.

Svätí Košickí mučeníci, orodujte za nás! Amen.

*zaznamenal: J. Fabian
za redakciu pripravil: M. Magda*

**Vážení naši čitatelia, v minulom čísle došlo vinou sadzby k rozdeleniu textu článku našej redak-
torky Mgr. Martiny Gondovej, za čo sa jej chcem ospravedlniť. Z tohto dôvodu si dovoľujeme uverej-
niť tento príspevok ešte raz.**

za redakciu: M. Magda sr.

O úplnej odovzdanosti

Bolo to už pred časom, keď som u svojej dobrej priateľky zahliadla útlu a nenápadnú brožúrku s názvom „Novéna odovzdanosti“. Zaujal ma jej názov a tak som ju oslovila s prosbou, či si ju môžem prelistovať. Je naozaj tenká, má myslím len 9 strán a tak mi hlavou prebyslo: taký vznešený názov a tak málo obsahu? No to, čo som v jej vnútri našla, ma úplne "odrovnalo". Už z názvu vyplýva, že keď je to novéna, tak sa modlí určitý počet dní. Aj táto novéna je určená konkrétne na 9 dní. V jej vnútri sú naozaj perly a drahokamy v podobe slov, ktoré sú jednoduché, ale aj nádherne pravdivé, plné lásky, ktoré mi po prečítaní nevedeli zísť z mysle. Hovorila som si: takéto slová nemôžu pochádzať od človeka, takéto slová môže povedať iba Boh a človek, ktorý to napísal, je iba nástrojom v Božích rukách. A skutočne, napísal ich istý neapolský kňaz s povestou svätosti, páter Dolindo Ruotolo priamo na pokyn Pána Ježiša. Sám Pán Ježiš mu túto novénu nadiktoval. Vôbec o tom nepochybujem, že to tak bolo, veď skúste a presvedčte sa sami. Brožúrka je dostupná v našich obchodoch s náboženskou literatúrou. Nosnou myšlienkou tejto novény je veta: „Ježišu, ty sa postaraj o všetko.“ A rovnomenný názov má aj kniha, ktorú som prednedávnom dočítala o živote spomínaného kňaza.

Odovzdanie je milosť

Je dôležité, aby sme si vždy znovu vo svojom živote uvedomovali, čo to znamená „odovzdať sa“. Vždy však pamätajme na to, že odovzdanosť nemôžeme uskutočniť len tak, sami od seba. Musíme prosiť Boha, aby v nás ožila táto milosť, ktorá nám bola ponúknutá vo sviatosti krstu. Potom odrazu pocítíme vo svojom srdci, že môžeme povedať Bohu: „Teraz Ti patrí všetko z celého srdca!“ Už sa nič vo mne nebude brániť, nebude sa stavať na odpor, nebude tu ani strach, ktorý by vo mne hlodal otázkou: „Bože, čo so mnou urobíš, keď Ti budem celkom patriť?“ Potom už nebudem mať strach, pretože sa vydám do rúk absolútnej Lásky, ktorá ma miluje viac, ako sa môžem milovať ja sám.

Stalo sa to už v mojom živote? Základným predpokladom dosiahnutia plnosti života je úplné odovzdanie vlastnej vôle Bohu. To najvyššie, čo môže človek dať, je rozum a vôľa. To je najvyššia forma odovzdanosti. Poslušnosť najviac rozhoduje a preto je aj najťažšia. Dať niečo, to dokáže každý. Dať niečo zo seba, to snáď ešte tiež ide. Ale odovzdať svoju vlastnú vôľu...! Podriadiť svoju vôľu Bohu - to je najvyššia forma odovzdanosti.

Dovoliť Bohu konať

Bez odovzdanosti nikdy nedôjdeme k vnútornej modlitbe, k hlbšej skúsenosti s Bohom. Všetko ostane len na povrchu, bude len nenaplnenou asketickou drinou. Sebaodovzdanie je predpokladom, aby ma Boh mohol viesť k vnútornej modlitbe. Skúmame sa vo svojom srdci! Koľko váhania objavíme vo vlastnom srdci, ak ide o uskutočnenie odovzdania sa, keď sa modlíme modlitbu sv. Ignáca: „Prijmi, Pane, celý môj rozum, moju vôľu, moju slobodu...“ Neobjaví sa vo mne hneď: „Nie, milý Pane Bože, dnes ešte nie, radšej zajtra...“ Predsa mi nemôžeš vziať rozum, aby som skončil niekde v ústave. A moja vôľa, sloboda, musí to všetko byť? Čo budeš potom so mnou robiť?“

Neuberajú sa moje pocity často týmto smerom? Akonáhle ide o úplné odovzdanie sa, pocítíme, za koho pokladáme Boha a čo si o ňom vlastne myslíme. Objavuje sa pravda o obraze Boha, ktorý som si vytvoril. Priznajme si pravdu o sebe. Ešte stále v sebe cítime starú nedôveru voči Bohu. Budme úprimní k svojmu srdcu a priznajme si, ako to skutočne je, aj keď máme už možno osemdesiatku. Aj otec Róbert Balek, ktorý bol u nás vo farnosti v júni na návšteve a mnohí ste boli na jeho katechéze, ide touto cestou. On dokonca v tej úplnej odovzdanosti hovorí Bohu, aby si vzal to najcennejšie, čo nám ako svojmu stvoreniu dal a to je naša slobodná vôľa: „Pane, vraciam ti slo-

bodnú vôľu, ktorú si mi dal, odteraz už chcem, aby Ti patrila, aby si iba Ty konal v mojom živote, aby všetko bolo podľa Tvojej svätej vôle.“ Len úroky a zisk?

Odvzdanosť musí byť absolútnym darom, ak má na seba pritiahnúť plnosť Božích darov. Zdá sa nám, že sme Bohu dali všetko. Pritom mu však poskytujeme len úroky, zatiaľ čo si pre seba nechávame zisk a vlastnícke právo. Zisk a vlastnícke právo ostane nám, ale On dostane odpad, naozaj len úroky. A pritom si myslíme, že sme Mu dali všetko. Keď potom ide o podstatu, pýtame sa: „Bože, musí to naozaj byť? Veď už pre teba toľko robím! Buď už raz so mnou spokojný. Prečo potrebuješ práve mňa?“ Ak v sebe niečo takého pocítíme, potom je dôležité, aby sme si to aj priznali a povedali: „Pane, napriek tomu ti chcem patriť! Daj mi k tomu svoju milosť!“ Odvzdanosť je teda najdôležitejšou formou môjho spolupôsobenia na Božom kráľovstve. Musím tiež pred Bohom priznať, že to snáď ešte celkom dokonale nedokážem a že si ešte stále niečo ponechávam bokom pre seba. Odovzdajme Mu aj túto „chudobu neschopnosti“ a prosme ho o milosť úplnej odvzdanosti.

A keby som mal takú vieru, aj vrchy by som prenášal.

Všetci poznáme nasledujúci zážitok: Odrazu stojíme pod horou, nevidíme žiadnu cestu ďalej a nevieme, čo príde neskôr. Čo urobíme v tejto chvíli? Nerezignujeme tým, že povieme: „Bože, čo si mi to vyviedol? Takýto kopec! Cez niečo takého som sa ešte nikdy nedostal! Tak prečo by som to mal zvládnuť práve teraz?“ Aby sme namiesto toho povedali: „Pane, tadiaľto sám neprejdem. Ale súhlasím s tým, čo máš teraz v úmysle. Teraz stojím pod horou, ale celkom jednoducho urobím prvý krok.“ A zistíme, že to ide. Krok za krokom a odrazu to máme za sebou. Skúmajme sami seba, koľkokrát sme v určitej situácii povedali: „To nemôžem!“ Už nikdy nehovorme: „To nemôžem!“ Veď predsa my nemusíme môcť. Musíme len súhlasiť. Pokiaľ som sa odovzdal Bohu a prichádza nejaká ťažká situácia, idem k Pánovi s týmto postojom: „Pane, neviem, čo chystáš. Ničomu z toho nerozumiem. Nevie, ako to má ďalej vyzeráť. Ale celkom jednoducho teraz súhlasím a urobím ďalší krok.“

Boh nie je násilník

Boh nikdy nebude našu vôľu nútiť. Boh chce, aby sme sa Mu odovzdali dobrovoľne. Preto môže Boh, akonáhle mu darujeme svoju slobodu, robiť všetko. Potom môže Boh konať. Teológovia všeobecne tvrdia: „Miesto toho, aby Boh človeka nútil, radšej podstupuje riziko čiastočného stroskotania vlastných večných plánov.“ Spomeňme si len na prvý hriech a rozbitie Jeho spásnych plánov! Musel voliť okľuku. Spomeňme si na potopu. Zvážme si aj svoj vlastný život. Koľkými obchádzkami sme Ho už nechali ísť? Počet našich rokov je sedemdesiat a ak sme pri sile osemdesiat (porov. Ž 90, 10). Potom by sme však mali byť svätí. A my zatiaľ ešte priam počítame s tým, že si budeme musieť niečo „odkrútiť“ v očistci. Ale niečo podobného predsa Boh nemal v pláne! Božia milosť počíta s tým, že v sedemdesiatke budeme svätí u toho, kto je pri sile, v osemdesiatke...

Odvzdanosť znamená ísť krok za krokom, nakoľko je to práve možné. Nemusíme urobiť hneď všetko odrazu. Musíme len súhlasiť! Platí to aj vtedy, keď budem zranený: „Pane, jednoducho súhlasím. Iste máš niečo v pláne. Mojej pokore to v žiadnom prípade neuškodí...“ Pokúsme sa skutočne úplne jednoducho súhlasiť s daným okamihom. To je skutočná odvzdanosť. Prítomný okamih má byť tým najdôležitejším v mojom živote. Len tak môže rásť svätosť. A nech je udalosť daného okamihu akokoľvek „šialená“, pomyslíme si: „Je to teraz to najdôležitejšie v mojom živote. Neprajem si, aby to bolo už aj za mnou a aby prišlo niečo nové. Nie, teraz v tomto okamihu dávam svoj súhlas. Som v tomto okamihu celkom prítomný, úplne ho prijímam, úplne ho využívam a celkom s ním súhlasím.“ To je všetko! Potom aj milosť môže pokračovať vo svojom diele.

Spomeňme si na okamihy, keď sme to tak robili, aj keď sme k tomu boli „prinútení“, pretože sme nemali žiadnu inú možnosť. Nepremohol nás potom úžas nad tým, ako sme to len mohli dokázať? Akonáhle dám svoj súhlas, milosť ma preniesie cez všetko. Dostanem ako dar veľkú milosť, ktorú by som inakšie získať nemohol.

Mgr. Martina Gondová

Rozhovor

Duchovný otec Juraj Spuchľák

snímka: Martin Magda ml.

Celá naša redakcia a farnosť v nedávnom čase prežívala radosť z oslavy jubilea 20 rokov nášho farského časopisu Spektrum. Pri tejto príležitosti sme o rozhovor požiadali vskutku profesionála v tejto mediálnej oblasti, dnes už bývalého generálneho riaditeľa rádia Lumen, duchovného otca Juraja Spuchľáka, ktorý bol na ďakovnej svätej omši, v súvislosti s týmto našim jubileom, slávnostným kazateľom.

Duchovný otec Juraj, mnohí naši čitatelia vás isto poznajú podľa mena a hlavne podľa hlasu z rádia Lumen. Predsa by sme boli radi, kedy ste sa nám na úvod bližšie predstavili. Priblížili nám svoju rodinu, odkiaľ pochádzate, vaše kňazstvo, ako sa u vás zrodilo povolanie ku kňazstvu.

Pochádzam z hornej Oravy, z dediny, ktorá nemá veľkú históriu. Napríklad, keď som bol na Spiši, zistil som, že som bol farárom v de-

dine, ktorá vznikla v roku 1274. To bolo také vzácné pre mňa. Moja rodná obec, alebo dokonca celá tá časť Oravy vznikla po roku 1600, keď Thurzo potreboval vybudovať cestu smerom na Sliezsko, lebo mal banskú spoločnosť, kadiaľ potreboval vyvážať meď, ktorú vyťažili a natavili v Banskej Bystrici a potreboval ju dostať do Hamburgu. To bola cesta, ktorá bola spojená s osídľovaním často najmä valaského oby-

vateľstva, ktorí nemali za sebou nejakú samosprávu, ale mali kultúru. Na druhej strane mali takú povinnú samostatnosť, preto to uvádzam, lebo si myslím, že to súvisí s mentalitou, z ktorej pochádzam. No a Thurzo bol palatínom na Oravskom zámku a tam bolo treba platiť dane. Ale pretože táto časť Oravy, z ktorej pochádzam, bola veľmi ďaleko aj na kontrolu, aj na postih (a pritom tunajší obyvatelia mali aj povinnosti, napríklad spre-

vádzať ozbrojeným spôsobom s kopijami v rukách obchodníkov, ktorí prechádzali časťou tohto územia), tam bola povinnosť platiť dane podľa historikov - iba dve zlatky a dodať dve plte dreva na Oravský zámok. Ale za to, že tá daň bola taká nízka, myslím z celej obce, tak zase on im negarantoval nič, že tam budú mať školu, nefinancoval faru, kostol. Tí ľudia boli odkázaní len na to, čo si sami urobia, v prihraničnom prostredí dosť vystavení rôznym rizikám, tak veľa záviselo od toho, ako sa obyvateľstvo dá dokopy a čo si sami urobia. Takže v mentalite a zocelenosti to bola silná komunita a s takouto devízou aj s určitou skromnosťou a chudobou ľudí vznikla aj naša obec Oravská Polhora a celý náš kraj.

Narodil som sa v roku 1962 a pochádzam z ôsmich detí. Otec nám zomrel veľmi skoro, mal som 16 rokov a najmladší mal asi 5, ale mama aj skrz tú námahu to zvládali. A kňazské povolanie u mňa vznikalo pod vplyvom troch okolností. Každý z nás je otvorený hodnotám Ducha a svedomia, druhá okolnosť bolo svedectvo utrpenia za vieru - moji príbuzní trpeli za to, že chránili kňaza. Ide o čítanie pastierskeho listu, v ktorom biskupi poukázali, že katolícka akcia, zosnovaná ako falošné hnutie a iba zdanlivo katolícke, je falošná. Po čítaní tohto pastierskeho listu, napriek komunistickému zákazu, ho internovali po dlhom skrývaní sa.

Napriek útlaku v Námestove, kde som navštevoval gymnázium, bol tajný katolícky kňaz, ktorý robil v nemocnici skladníka a ako gymnazista som sa k nemu dostal cez jedného spolužiaka. No a, samozrejme, Svätý Otec Ján Pavol II. bol v tom čase zvolený do svojho pontifikátu a to bolo aj pre mňa takou silnou vzpruhou, že človek z nášho komunistického bloku dosiahol taký stupeň zrelosti v duchovnom povolaní a aj ľudsky, že môže slúžiť celej Cirkvi. A to nás tak pohýnalo dopredu a všetky tie okolnosti postupne viedli k rozhodnutiu stať sa kňazom. A tiež z toho, že sme sa ako mladí stretávali a modlili sme sa. Tam vznikali otázky o zmysle života a hľadali sme odpovede s Božím slovom. Treťou veličinou bola príroda, jej sila a krása napriek tomu, že je u nás v zime veľmi chladno, je tam aj veľmi krásne.

Vysvätený som bol v roku 1988 a do seminára ma prijali na druhýkrát. Prvýkrát ma neprijali, tak som išiel na vojnu a potom som sa zase prihlásil.

Plynulo sme sa dostali až k vášmu kňazstvu. Aké boli vaše prvé pôsobiská?

Najprv to bola Stará Ľubovňa, Spišská Nová Ves a potom som bol 5 rokov v Odoříne. To bolo moje prvé farské miesto, kde som zastupoval aj Rudňany. Potom som bol na Spišskej Kapitule, tam som bol skoro 10 rokov a popri zastupovaní vo farnos-

tiach mojou hlavnou náplňou bolo venovať sa študijným záležitostiam a administratívne študentov aj v rámci školy, teda Teologického inštitútu v Spišskom Podhradí. Popritom som aj vyučoval a pripravoval som sa na ďalšie postgraduálne štúdiá a medzitým som sa venoval masmédiám. Vydával som napríklad diecézny časopis, orientoval som sa na odovzdávanie evanjelia modernými formami, okrem divadla. Tlač, rozhlas, televízia, internet, tomu som sa venoval. Postupne som sa zúčastňoval gremiálnych sústreďení za Spišskú diecézu, alebo za školu, čo sa týkalo masmédií, takže som prenikal do prostredia. Potom ma niekoľkokrát oslovili médiá s ponukou práce – raz Katolíckej noviny aj rádio Lumen. Ale až v roku 2005 bola znova výzva od otcov biskupov, tak som sa odhodlal a prišlo riadenie v katolíckom rádiu Lumen. Pôsobil som tam až doteraz do tohto roku 2019, takmer štrnásť rokov.

Štrnásť rokov na poste generálneho riaditeľa katolíckeho rádia. Povedzte nám, čo všetko obnáša táto práca?

Rozdelím to na dve časti. Jedna je tá, čo musí robiť riaditeľ každej televízie, alebo rádia a druhá bude tá, čo sa vyžaduje od riaditeľa katolíckeho média. Prvá časť je tá svetská a to strážiť legislatívu a jej zmeny, lebo môže prísť nový zákon, ktorý začne platiť od budúceho roka, ale bude vyžadovať pol roka prí-

pravy predtým, aby sa sfunkčnili určité systémy na vysielanie. A potom aj v zamestnaneckej oblasti - Obchodný zákonník, požiadavky na pracovné podmienky treba dodržiavať, lebo tam je okolo 20 až 30 ľudí podľa okolností. Plus ešte stretávať sa s ostatnými mediálnymi pracovníkmi, stavovskou organizáciou a strážiť financie, ale hlavne získavať ich. A tu sme už na tej styčnej ploche s tou katolíckou vecou, alebo pohľadom. Pretože zohnať reklamu na drahé autá môžete vtedy, keď vysielate program, ktorý sa páči bohatým ľuďom. A to, že sa to páči bohatým ľuďom, musíte dokázať prieskumami predajcovi tých drahých áut, lebo on sleduje, či reklama, ktorú zaplatil u vás v rádiu, je pre neho efektívna až tak, že sa tie peniaze vrátia a ešte ušetrí. Ale keď v katolíckom rádiu sledujete najprv ľudí, ktorí sú nie najbohatší, ale chudobnejší, lebo je to poslanie katolíckeho rádia, tým pádom máte obmedzené možnosti v reklame plus, že aj chcete obmedziť reklamu v tom, že neslúžite konzumnému svetu a jeho trendu. To mi vedeli diecézy ustrážiť a pomôcť, to áno, ale treba získať financie aj od ľudí. To bola pre mňa výzva, ktorú som sa snažil uplatňovať citlivo voči ľuďom, poslucháčom a spoločenstvu, aby nás podporovali. Aby vedeli, že bez toho sa nedá vyselať a tak postupne prenášať tú finančnú ťarchu na nich. Ob-

rátiť sa aj na sponzorov, to je druhá oblasť, aj keď nie je takou štedrou a veľkou. Možno by bolo dobré sa o to permanentne starať, aby boli tie príspevky väčšie, ale je pravdou, že Pán Boh sa postará o všetko. Pocítili sme Pánovu pomoc a silu modlitieb našich poslucháčov a priaznivcov aj pri absencii sľúbených financií a hrozbe vypínania signálu pre platobnú neschopnosť. V rozhodujúcej chvíli pán pôvodom z Košíc volal z pracoviska v USA s ochotou pomôcť bez toho, aby vedel o našich ťažkostiach. Pomohol presne tou sumou, ktorá nám chýbala. Bola to výnimočná udalosť a znamenie starostlivosti, na ktorú sme sa ale nespoliehali.

Chcel by som preto veľmi poďakovať Vaším čitateľom, ktorí sú aj poslucháčmi rádia Lumen, za ich podporu. Nielen preto, že nemáme okolo seba veľkých sponzorov. Lebo veľký sponzor vám nepríde len tak, aby ste mu niečo nesľúbili. Čiže riaditeľ katolíckeho média musí byť nezávislý z hľadiska politiky a okolitého sveta, ale aj katolícky. A musí mať určitý cit pre chudobných ľudí, alebo pre tých, ktorí nie sú najbohatší a pomáhať im. A k tej druhej veci patrí ešte aj to, že všeobecné svetské normy pre rozhlasové ľudia nevyžadujú tak striktné ako od katolíckeho rádia. Inými slovami, keď sa pomýlia v športovom, alebo hudobnom rádiu v slovenčine, to každý berie tak normálne, nepovie

nič, ale ten istý poslucháč je kritický voči katolíckemu médiu. Prečo? Lebo jemu záleží na tom, aby naše vysielanie bolo kvalitné. Aj nám záleží, aby slovenčina bola kvalitná, ale tu to vnímajú tak tvrdšie. Je to prostredie zvýšených nárokov v necirkevných oblastiach na katolícke médiá. Nároky sú a musíme ich zohľadňovať a nemôžeme sa tváriť, že nejestvujú.

Dobre, ale keď ste prišli do rádia Lumen, bolo toto všetko, o čom hovoríte, už nejaké ukotvené? Bolo to v takej podobe, teda s reláciami, ako to poznáme dnes, v stave, ako ste rádio Lumen zanechali teraz, keď odchádzate z riaditeľskej pozície?

Keď som prišiel, rádio malo zamestnancov, ktorí žili v tom, že ešte môžu vytvárať víziu rádia, to znamená vývoj jeho smerovania. A teda, či sa bude viac orientovať na ľudí, ktorí stratili kontakt s vierou, alebo či sa bude venovať tým, ktorí aktívne žijú duchovným životom, len potrebujú tiež pomôcť, napríklad pre chorobu. Ja som určil smerovanie pre tých ľudí, ktorí sú veriaci, ktorí potrebujú pomoc - to je tá majorita, teda väčšina. Oni budú hovoriť o našom rádiu dobre a tým získame nových poslucháčov. Kdežto striktné sa orientovať na ľudí, ktorí nemajú vieru, som presvedčený, že to by vyžadovalo mať už vybudované rádio a tam mať nejaké iné rádio blízko toho pre hľadajúcich. Vytvárať iba priateľ-

ilustračná snímka z Pochodu za život: M. Magda

ské prostredie, že Cirkev je tu taká dobrá, to je málo, my musíme byť autentickí, priateľskí. A tak som rozhodol, že to takto bude lepšie a pokiaľ sa budeme venovať priezračným témam pre ľudí, ktorí žijú vo svete a to tak, že som sa podujal vo vysielaní vytvoriť denný štýl života kresťana katolíka. Aby mal ráno modlitbu, aby sa potom dozvedel o počasí, ďalej o prírode podľa sezóny, aby v nej videl Pána. Potom, aby sa dozvedel zo spoločnosti správy aj z politiky, aj z kultúry, folklór, aj vedomosti o zdraví, z rodiny, z manželstva a ako sa riešia problémy. Potom obedňajšia modlitba, korunka k Božiemu milosrdenstvu a podvečer svätá omša a tak to popretkávať cez celý deň. Večer ešte

modlitba svätého ruženca, aby si tam každý podľa veku niečo našiel, aby ten, kto počúva, ho už nechcel vypnúť, aby ho počúval stále. Aby tam napríklad boli nielen informácie o počasí, ale aby to bolo spojené aj s našimi pranosťami o svätých, ktoré nás premosťujú do vedomostí našich predkov, napríklad sv. Gregor ľady láme, tak vieme, že Gregora môže byť len na jar. Chcel som rôzne oblasti a rozvinúť aj spravodajstvo. To bola druhá oblasť - vyrábať kvalitné správy. Teda nie správy bulvárne a rôzne senzácie pre senzácie, potom ich necháme tak a nedotiahneme to. Zverejňovať solídne veci o prírode, ale nebyť len takým smutným rádiom. Potom vybudovať spoločenstvo poslu-

cháčov - to bola pre mňa ďalšia výzva.

Mali by sme v rádiu robiť tzv. eventy, teda udalosti, ktoré zbližia spoločenstvo poslucháčov s našim kolektívom a s menom rádia. Ten event sa robí vtedy, keď komerčné médium urobí Deň otvorených dverí (DOD) a má tam ešte nejakú „celebritu“. Takým eventom pre rádio bola a je každoročná púť do Krakova do sanktuária Božieho milosrdenstva. Že sa tu jedná nielen o duchovné stretnutie, ale aj ten event a tou „celebritou“ je pre nás Pán Ježiš. Ľudia potrebovali v tom uponáhľanom svete zažiť odpustenie, milosrdenstvo, preto tam šli. Chceli to, nemusel som ich tam ťahať. Išlo o to - pripraviť dobrú informačnú kam-

Ilustračná snímka z Pochodu za život: M. Magda

paň, za čo ďakujem d. o. Pavlovi Jurčagovi a celej redakcii. To bola tiež pre mňa výzva ísť na púte, či už do Levoče, Šaštína a pod. A bolo treba ešte urobiť stretnutie, ktoré umožní prežiť hlbšie vieru a dobre sa pripraviť rodinám na veľké sviatky Vianoc a Veľkej noci pre tých, ktorí nemôžu ísť - starí, chorí, alebo rodičia pri malých deťoch. Čiže snažil som sa umiestňovať duchovnú obnovu pred Vianocami a duchovné cvičenia pred Veľkou nocou tak, aby to bolo v poobedňajších hodinách, keď už majú v domácnostiach menej práce, alebo vo večerných hodinách a pozývať tam vzácných hostí. V redakcii mi ešte doplnili túto myšlienku a povedali: poďme ich ešte poprosiť o nedelné zamyslenia cez celý pôst, aby si ľudia zvykli

ich hlasy, na ich spiritualitu. A tak či prišiel otec biskup, alebo niekto znály duchovného života, tak nám urobil duchovné cvičenia. Viem, že to bolo pre nich veľa práce, ale pre ľudí je to veľmi veľká posila. Teda toto bolo pre mňa tiež veľmi dôležité - taká vnútorná slávnosť prípravy, aby sme sviatky liturgického roka prežili hlboko aj po teologickej stránke. Čiže oproti klasickým médiám sme mali najviac roboty cez Vianoce a Veľkú noc. Vtedy nás najviac ľudí počúva, dokonca aj tí, ktorí bežne nie, lebo navštevujú našich radových poslucháčov z radov starších, alebo chorých a vtedy sa k tomu dostanú. Takže musíme sa vtedy „zaskvieť“, lebo máme jedinečnú šancu ukázať pekným príbehom evanjeliové svedectvo, alebo

živé svedectvo, príklad prežívania viery. To bola snaha o to, aby sme tieto veci urobili dobre na sviatky.

Poslednou bolo budovanie spoločenstva na duchovnej báze, takže sme išli a ponavštevovali farnosti, ukázať farnosti, ako tam v tej-ktorej farnosti pracujú. Malo by to byť urobené ako taký pomyselný koláč, aby do toho množstva vysielaní, ktoré je na Slovensku, zapadlo ako vhodná alternatíva v spoločnosti, aby sme mali aj legitímne právo jestvovať z hľadiska toho úradného, atď. A pritom sledovať otcov biskupov, aké majú požiadavky, lebo vysielame pre nich, pre ich diecézy, aby cirkev mala podporu v mediálnej oblasti. A v neposlednom rade treba prinášať aj radosť.

Spomenuli ste obrovský objem práce. Za tým stál určite aj skvelý kolektív zanie-tených ľudí.

Áno, ešte aj spolu s tými, ktorí nám rozširovali a zabezpečovali vysielanie.

Spomínam si, že na začiatku bola kvalita signálu nie veľmi dobrá, teda aspoň u nás doma. Stále to „šušťalo“, nedalo sa to dobre naladiť.

Áno, na začiatku sme mali 15 vysieláčov, teraz máme 32, takže pokrytie máme dobré.

Vráťme sa späť k tej duchovnej stránke, čo sa týka riadiťovania. Lebo dobrý strom poznáte po dobrom ovocí a toto je určite dobré dielo, lebo prináša dobré ovocie. Čo vám konkrétne po duchovnej stránke prinieslo pôsobenie v rádiu?

Poznanie absolútnej dôležitosti, sústredenej ani nie tak mystickej modlitby, ale jednoducho pobytu pred Bohostánkom. Je to absolútne nutné, ak je človek vystavený určitému množstvu povinností, aj stresu, aj zloby, alebo takého nepochopenia, ale aj pochopenia, musíte to vyvážiť. Neviem si predstaviť, ako to dokáže človek bez duchovnej posily. Vedel som, že je to treba, to nás učili v seminári. Ale v rádiu som sa presvedčil, že bez nej to nejde.

Myslím, že to je perfektné, že vás „neprevalcovali“ všetky tie povinnosti, ale že ste vnímali potrebu Božej prítomnosti, Božieho pôsobenia.

Myslím, že to ma zachránilo. Druhou vecou bolo, že mi stále chýbala farnosť, pastoračia a tá spätná väzba. Druhou najcennejšou skúsenosťou je, podľa mňa, tá, že som mal vždy výsadu, aj keď nie vždy radostnú, niekedy aj poznačenú clivotou za pastoračiou, že som mohol byť priamo v živote medzi ľuďmi. Vidieť zblízka, ako fungujú rodiny, keď potrebujú pre chorobu dieťaťa uvoľniť jedného z dvoch rodičov v práci a že to nie je len raz do roka. To môže byť viackrát, niekomu menej, niekomu viac. Niekedy je to aj pre nedbalosť lekára a iné starosti v rodinách a musíte to zohľadniť. A aj tie ľudské veci zladovať, ktoré sú medzi kolegami a niekedy aj to je treba učiť sa, povedať nepríjemnú pravdu rovno do očí. Nie s odsudzovaním, ale jasne. To sú tie devízy a dobrá skúsenosť. Myslím si, že mi to pomôže aj v ďalších rokoch, aby som ľahšie pochopil a vnímal potreby rodín a bežného života, napríklad straty zamestnania a pod. A vďačný som aj za spoločenstvo kňazov, lebo už od seminára som to vnímal ako veľmi dôležité, že sme boli najprv s bohoslovcami spolu, taká partia a ľudské i duchovné spoločenstvo, potom s kňazmi, ale nevedel som, ako ma v Banskej Bystrici príjmu samotní kňazi, lebo prídem tam cudzí. Nebolo to nič oslavné, dychovka nehrala na stanici, ako sa vraví, iba tak jednoducho: „Si tu, tak vitaj!“, ale

to slovo bolo úprimné. O pol roka po príchode do diecézy na Zelený štvrtok ma vnímali ako svojho a toto ma najviac povzbudzovalo. Otcovi biskupovi Mariánovi som pri odchode z rádia ďakoval, že ma jeho kňazi zobrali medzi seba.

Počas svojho pôsobenia v rádiu ste sa stretli určite s mnohými vzácnymi ľuďmi. Rezonuje vo vás nejaké stretnutie v pamäti tak, že na neho neviete zabudnúť, že sa vám navždy zapísalo do pamäti?

Priznám sa, že mi utkveli v pamäti veci, ktoré nesúvisia vždy s „celebritami“ a sú to vzácní ľudia. Napríklad stretnutie so „slovenskou matkou Terezou“ - sestrou Bernadetou Pánčiovou a jej cesty s chorými do Lúrd. Aj my sme tam chodievali s chorými. Jej fenomén, že to začala, aj to, ako rozprávala, bolo pre mňa silné. Pán biskup František Tondra ma upútal svojou skromnosťou, aj keď jeho už môžeme zarátať medzi známych ľudí a osobností. U neho som zažil, že bol skromný, keď sa nám prispôbil, keď chodil k nám do rádia na mesačné relácie. Raz nám robil vianočnú duchovnú obnovu a nemohol odísť spať na miesto, kde sme mu pripravili nocľah, lebo bol taký ľad a mimoriadna poľadovica, že sa nedalo pohnúť. Tak sa vyspal na gauči v štúdiu bez nejakých nárokov, aj v iných oblastiach bol skromný. Lebo duchovne silný a skromný človek vás ovplyvní už len svojou

prítomnosťou. Osobne si dovoľím povedať ešte o pánovi Štefanovi Bučkovi, jeho fenomén hlasu a vedomostí, ktoré odovzdáva, čo sa týka prejavu a javiskovej reči, to sú nenahraditeľné veci, d. o. Srholec, veľmi, veľmi kardinál Tomko. **Hovorili ste, že ste zvláštnu silu čerpali z adorovania Krista v Oltárnej Sviatosti. Čo si myslíte, že má byť dnes, zvlášť potrebné pre veriaceho človeka, takým hnacím motorom do každodenného životného boja? Vieme, akú dobú žijeme, že je rýchla, uponáhľaná, častokrát nevnímame ani veci okolo seba, len sa za niečím ženieme. Povedzte nám aj v kontexte tohto taký duchovný odkaz pre našich čitateľov.**

Myslím, že každý sa učil jazdiť na bicykli, alebo na lyžiach. Na bicykli je potrebné vybalansovať to a to sa dá

len vtedy, keď máte určitú rýchlosť, čiže musíte sa vtedy pustiť niekedy plota, stĺpika, niečoho pevného, aby ste mohli ísť, musíte sa sústrediť na samotnú jazdu a na cieľ. Paradoxne vtedy, keď nemáte nič isté vedľa seba, počas jazdy, vtedy získate rovnováhu a vtedy sa dostanete do cieľa. Tak isto to platí počas začiatkov na lyžiach - pokiaľ sa budete stále chytať každého stromu v lese, tak padnete každé dva metre, ale keď sa dostanete do určitej rýchlosti a vtedy sa spoľahnete na to, že pôjdete ďalej, tak to vybalansujete. A keď vám v rýchlo idúcom aute padne niečo na zem a zagúľa sa niekam, tak vy nemôžete sledovať aj cestu, či nebude zákruta a hľadať aj stratený predmet, ale musíte sa sústrediť buď na šoférovanie, alebo musíte zastaviť a pohľadať tú vec,

čo vám spadla.

Čo teda hľadať v tom uponáhľanom svete, tú povestnú perlu, o ktorej nám hovorí aj Sväté písmo? Tou perlou je to, čo chce odo mňa Boh. A ako to zistím? Že budem pri ňom modlitbou a keď mi to umožní modlitba ruženca, tak ruženec. V tej uponáhľanej dobe, povedal by som, nie to je dôležité poznať, čoho sa treba držať, ale čoho sa treba pustiť, aby som sa udržal pri Bohu, pri mojom ciele, pri Kristovi. A čo príde potom? Potom príde tá prirodzená stabilita duchovného života, napriek rýchlosti, ako sa to okolo mňa všetko mína. Budem pokojný. Lebo keď budete vedieť, že ste v Božom náručí, tak to bude fajn. Príde pokoj aj napriek neistote. **Ďakujem vám veľmi pekne za rozhovor.**

pripravila: Mgr. M. Gondová

Doc. ThDr. Juraj Spuchľák, PhD.

Homília pri príležitosti ďakovnej sv. omše za 20 rokov nášho farského časopisu

Duchovný otec Marek, otcovia Ján a Pavol,

po krásne prednesenom evanjeliu, spojeného s vyslaním apoštolov, sa nám núka spojenie. Spojenie s odslaním nielen apoštolov, ale každého človeka, ktorý počúva evanjelium. Iste vám prišlo na um aj vyslanie kňazov pri kňazskej vysviacke do farností. Prišlo vám na um aj náboženstvo a rozhovory s deťmi v rodinách, keď sa dieťa pýta na duchovné a ľudské hodnoty. A na druhej strane iste vám aj samým prišli otázky, ktoré ste započuli ako Boží hlas počas svojho života, či už je dlhší, alebo kratší, z minulosti, ktorými Boh vás vyzýval k tomu, aby ste konali tak či onak. Aby ste niekde viac dôraznejšie povedali pravdu, inokedy sa zastali človeka, ktorý potreboval ochranu, alebo ste išli za svojim dobrým cieľom, rozhodujúc sa pre životný stav života v rodine a manželstve, prijatia dieťaťa do rodiny, ktoré sa hlásilo na svet, alebo prijatia ťažkostí, ktoré súviseli so starostlivosťou o chorého človeka. Toto všetko sú dary.

Svätý Otec nedávno povedal, že aj rozlúčka je darom milosti od Pána. Povedal to, keď zomieral a pochováli apoštolského nuncia v Argentíne. Iste mi odpustíte, že to španielsky znejúce meno si nepamätám. Ale povedal, že ten, kto je pastierom, je trochu vpredu pred ostatnými a keď sa lúči, tak predovšetkým poukazuje na svedectvo celého svojho života. Aj preto je rozlúčka darom, lebo tí, ktorí ostávajú po živote pastiera na tejto zemi, musia sa vystrojiť bdelosťou, lebo väčšinou po príchode pastiera sú časy a doba, keď prichádzajú draví vlci, alebo nepriateľské sily, ktoré to spoločenstvo, ktoré vytvoril pastier, sa snažia rozložiť, alebo otriasť jeho jednotou.

Ja vám chcem povedať veľké ďakujem. Nielen ako pracovník rádia Lumen za vašu podporu a pomoc a pritom chcem pozdraviť všetkých chorých, ktorých nás cez toto rádio počúvajú, ale ako veriaci človek a kňaz. Pochádzam totiž z hornej Oravy, z Oravskej Polhory a tam pre vašu informáciu stavalí kostol moji rodičia a starí rodičia v roku 1969 - 1971. Aký to má súvis? Nuž taký, že pritom, keď sa obzerali, aké zariadenie dajú do chrámu, ako ten chrám bude vyzeráť, tak pozerali po vzoroch. A vtedy sa už rozprávalo o kostole, ktorí postavili v obci Víťaz. Preto som sa vám prišiel poďakovať za vzor, že ste boli trochu vpredu ako pastieri. Tu boli ľudia od nás z Oravy, z Oravskej Polhory, päť mužov plus kňaz, aby sa obzreli, ako ten kostol vyzerá. Pána farára som sa pýtal, kedy ho stavali, lebo som to ešte nevedel. Tak ste ho stavali v roku 1959 - 1961. A vaši predkovia to museli robiť nie v takej úľave, predsa len bola trošku úľava v tom roku 1968, aj keď už stáli základy. Začala zase normalizácia, takže zase to bolo tvrdé. Ale vy ste ho stavali v tom ťažkom období na konci 50.-tych a začiatkom 60.-tych rokov a viem, že ste za to aj trpeli. Chcem vám povedať, že už vtedy bolo známe, že tu vaši rodičia prejavili statočnosť, že ten kostol stál, že ďalej ako hlahol jeho zvonov zašiel chýr o svedectve odvahy ľudí. Urobiť niečo viac, alebo byť vpredu a aký hlas nás pozýva k tomu ako ostatok farnosti, alebo spoločnosti - nie odsudzovať, nie povedať, že tí sú takí, alebo nie sú, ale aj my ideme a vieme, že to bude viac stáť, ako keby sme išli s prúdom. To svedectvo pohýňalo veľa ľudí. Chcem vám povedať, že keď to k nám zašlo, že to zašlo aj ďalej. A potom to bolo aj svedectvo spoločenstva, ktoré vychovalo viacej kňazov a viacej významných osobností.

A na druhej strane toto všetko súvisí aj s časopisom Spektrum. A teraz mi dovoľte, pán Magda nech mi prepáči, že budem trochu osobný. Ja som sa k médiám dostal tak, že ma veľmi kedysi hnevalo, ako pracovali médiá. Dorastal som ako gymnazista a aj som sa pýtal na niektoré otázky ešte za totality - boli útoky na cirkev. Stretol som sa aj s tajným kňazom, mali sme spoločenstvo, ale to novinárske bolo konkrétne okolo vojny v Afganistane. Poznal som informácie zo západu, že prišli sovietske vojská do Afganistanu. Na druhý deň bol článok v Pravde - vôbec tam žiadne vojská nie sú, ani tam nikdy neboli. O pol roka článok v tých istých novinách na tej istej strane, že ruské vojská sa vymieňajú v Afganistane, že jedni odchádzajú a druhí prichádzajú. Tak kde je pravda? To ma tak upútalo, že si dovolili aj klamať, ako a čo napíšu, a potom som sa tomu venoval. Neskôr som pracoval na časopisoch diecézy a farnosti. Venoval som sa tomu aj v postgraduálnom štúdiu na Katolíckej univerzite v Lubline. Ale pritom sme sa stretávali v grémiách a spoločenstvách, ktoré boli pod garanciou Konferencie biskupov, alebo na nižšej úrovni ohľadne farských časopisov, alebo mediálnych rád. A pán Magda tam chodieval. Viete, prečo som si to zapamätal? Lebo medzi tými ostatnými vynikal svojím vekom a zrelosťou. Všetci boli mlad-

Čakanie

Čakám Ťa každý deň
a keď prídeš, teším sa len.
Ani na chvíľu neváhaj,
k Ježišovi sa ponáhľaj.

Tak je to veru pohľad pekný,
ak miesta v kostole
sa zaplňajú,
ľudia na svätú omšu
s radosťou a načas
prichádzajú.

Čím viac miest
je obsadených,
tým viac srdc je potešených.
Nech každá veková kategória
si spolu zaspieva
Aleluja, či Glória.

Ponoriť sa v tichosti
a prežiť svätú omšu v radosť,
je to balzam na duši,
určite každého z nás
to poteší.

Maj naponáhlo,
kresťane,
nech prázdne miesto
v kostole dlho nezostane.

Vráť sa vždy do kostola,
veď Pán Ježiš Ťa
k sebe opäť volá.

Práve zvony zvonili,
aby sme sa v hojnom počte
svätej omše zúčastnili.

Marta Pacovská, Široké

š, ako on, aj menej zrelí, možno aj ja, ale to bolo hlavné, že tí, ktorí boli z väčšiny farností pred 10, 20 rokmi, boli to vtedy povedzme 18-roční ľudia, ktorí boli nadšení pre časopis vo farnosti, pre šírenie evanjelia cez médiá, ale to nadšenie sprevádzali ešte nereálne očakávania. A tu bol niekto, kto už v tejto oblasti života Cirkvi a jeho komunikácie so spoločnosťou vedel oveľa viac. Začínať ako grafik alebo ako pracovať a usporiadať časopis, vedieť už niečo ako vie on z oblasti architektúry, plánovania, určité veci zo zobrazovania - to je už rozdiel, to je vidno. Prečo je to dôležité? Zase preskočím k ďalšiemu životu v rádiu. Kým som nezažil spoločenstvo spolupracovníkov, ktorí mali nielen rodinné zázemie, že ich vychovali k viere, ale že mali aj spoločenstvo vo farnosti, spevokol, alebo iné, robili časopis, alebo schádzali sa ako mladí ľudia na katechézy, či na oddych a bol tam medzi nimi kňaz, hoci len na chvíľočku, tak až vtedy to malo vyššiu úroveň. Ale keď už tam prišli tí, ktorí mali toto za sebou v mladosti, tak tí mali taký cit k Cirkvi, že Cirkev bola a je pre nich mamou v duchovnom význame. Vedeli, čo tomu spoločenstvu ľudí treba, aj keď neboli z východu, alebo zo západu, ale z Banskej Bystrice, alebo z Gemera. A preto sa chcem poďakovať duchovným otcom, ktorí sú tu aj pod vedením duchovného otca Mareka, aj jemu za akúkoľvek starostlivosť, hoci aj krátku prítomnosť, napriek ťažkostiam a času a takýmto spoločenstvám, lebo často kňazom ďakujem, že ovocie ich práce užívame my, čo sme v práci na pracovisku s nimi.

Ďakujem aj za to Bohu a redakcii časopisu, že váš časopis bol aj je avantgardným voči ostatným. Má pastiersku úlohu, úlohu svedka, tak ako vaše spoločenstvo pri stavbe Božieho chrámu, ktorý posilňuje a dáva ďalej. A to chcem povedať aj deťom, aj mladým, vám všetkým. Nebojte sa byť úprimní, priami a svedomití, keď iní takí nie sú. Keď budete vpredu, veľa ľuďom pomôžete a povzbudíte ich. To robili aj svätí Cyril a Metod. Oni nepovedali: „No my prideme na Veľkú Moravu, keď tam niekto pokrstí tých ľudí, naučí ich Verím v Boha, Otčenáš, Zdravas Mária a potom možno nejako budeme pokračovať. My si dovedty pripravíme litery, aby ste dobre písali.“ Oni išli, boli pozvaní. Rýchlo, čo vedeli, pripravili písmo a preložili časť liturgických kníh a Svätého písma, potom celé Písmo a išli. Boli pripravení ako dobrý herec na svoje predstavenie, ako lekár na liečenie, ako kňaz na svoju kázeň, ako pracovník na svojom pracovisku. A toto je veľmi dôležité, aby sme aj my mali túto chuť. To je vlastne evanjelizácia - ide na periférie, na okraj miesta a do situácie, kde už prestáva byť toto spoločenstvo veriace a tam začína byť. A preto chcem časopisu pográtulovať, ale aj požiť zaň, aby Spektrum a celé spektrum tých potrieb, ktoré pokrýva, pokrývalo aj ďalej ľuďom, ktorí chcú prečítať si rozhovor, dozvedieť sa o farnosti. Pozitívom tohto časopisu je, že nemá silné obchodné ambície rozšíriť sa všade napríklad, ale jeho kvalita je aj po grafickej aj po textovej stránke, musím povedať, veľmi dobrá, ba výborná. A predsa buduje to spoločenstvo. Viem z vlastnej skúsenosti, že to stojí veľa námahy. Na druhej strane je to pekné ovocie, ktoré svedčí o zrelom spoločenstve vás všetkých. Svätý Cyril a Metod nech sú svedkami aj tejto našej vďačnosti, aj prosieb a nech vám Pán dáva silu, aby ste prácou pre menšie spoločenstvá vytvárali spoločenstvo vo farnosti a v Cirkvi a obnovovali sa v láske k Trojjednému Bohu a Panne Márii a k vášmu patrónovi svätému Jozefovi. Amen.

Koľko je ľudí na svete, toľko je ciest ku svätosti

Vieme, že sme všetci povolani ku svätosti, ale tiež veľmi dobre vieme, že svojimi vlastnými silami to dosiahnuť nedokážeme. To nedokázali ani najväčší svätci. Svätosť je totiž plodom Božej milosti a na nás je, aby sme s ňou čo najviac spolupracovali. Keď si toho budeme vedomí, vyhneme sa zbytočným sklamaniam.

Je potrebné svoju slabosť a obmedzenosť pokojne prijať a všetku nádej vložiť Bohu do rúk. Nikto z nás dopredu nevie, v čom spočíva jeho vlastná svätosť. To vie len Boh a človeku to postupne odhaľuje - krok za krokom - tak, ako postupuje na svojej ceste životom. Často je to úplne niečo iné, než si to človek pôvodne predstavoval. Veľkou prekážkou na našej ceste ku svätosti býva prílišné lipnutie na vlastnej predstave o dokonalosti.

Príklady svätých nám sú užitoč-

né, povzbudzujú nás, ale je potrebné mať na pamäti, že Boh nevytvára kópie, ale originály! V nebi určite nestretneme dvoch rovnakých svätých! Aby človek dosiahol svätosť, nestačí sa uspokojiť s dodržiavaním obecných, pre všetkých ľudí platných princípov a prikázaní. Každý z nás nutne potrebuje poznať, čo Boh chce práve od neho! To môže spoznať z udalostí vo svojom živote, z rád duchovného vodcu a inými spôsobmi.

Jacques Philippe v knihe „V škole Ducha Svätého“ zdôrazňuje jeden zvlášť mocný Boží prostriedok a tým je vnuknutie z Ducha Svätého. Boh nám vnuknutím Ducha Svätého ukazuje, čo konkrétne od nás žiada. A pokiaľ mu dáme aspoň svoj súhlas, dostaneme aj silu túto Jeho vôľu uskutočniť.

Aby sme sa stali svätými, musíme sa samozrejme snažiť plniť Jeho vôľu, platnú pre všetkých,

ako je v Svätom písme, v prikázaniach, v blahoslavenstvách a podobne. Ale nesmieme sa tu zastaviť. Je potrebné ísť ďalej a pýtať sa, čo Boh očakáva odo mňa osobne.

K tomu, čo od nás Boh očakáva, k tomu nám totiž dá i svoju milosť. Ak nám núka, aby sme niečo urobili, zároveň nás k tomu urobí aj schopnými! Nepodceňujeme malé príležitosti, malé úlohy. Ak sa osvedčíme v maličkostiach, Boh to určite ocení. Dá sa tu povedať: „Služobník dobrý a verný. Málo si spravoval verne, mnoho ti zverím.“ Z toho možno vyvodíť jeden „duchovný zákon: Milosť byť verný v dôležitých veciach, ktoré sú pre nás v tejto chvíli nemožné, nad naše sily, sa nám dostane, keď budeme verní vo veciach malých.

Svätý František Saleský tvrdí: „Keď využívame nejaké vnuknutie, ktoré nám Pán dáva, dostaneme ďalšie a tak nám Pán pridáva svoje milosti podľa toho, ako ich využívame. Funguje tu rovnaký mechanizmus ako je to s hrivnami. Keď človek s hrivnami (darmi a talentami) pracuje, využíva ich k tomu, k čomu ich od Boha dostal, to znamená v prospech druhých, Boh mu pridá ďalšie. Ak prijaté hrivny (talenty) zakope, nevyužíva ich, alebo ich využíva iba sebecky vo svoj prospech, nemôže čakať, že obdrží ďalšie.

Možno mi sami dáte za pravdu a potvrdíte skúsenosť, že vám Boh niektoré hrivny, schopnosti postupne pridával v priebehu života. Boh vedie každého z nás úplne inou a originálnou cestou.

MUDr. Vaščák Blažej

Ilustračná snímka: Martin Magda

Halloween

Blíži sa sviatok Všetkých svätých a našich verných zosnulých. Naša Cirkev ponúka v tomto období mimoriadne sviatosť zmierenia a, samozrejme, aj plnomocné odpustky. Tým nám napomáha posilniť si duchovné spomienky na našich drahých, ktorí nás už predišli do večnosti.

Ale sekularizovaný a liberálny svet nám podsúva inú alternatívu - Helovín. Ako som zistil, praktizujú to nielen naše materské škôlky, základné školy, ale aj stredné školy. Ponúkame Vám, vážení čitatelia, dosť podrobnú charakteristiku helovínu, ktorú nám ponúkol náš rodák Peťo Uličný. Niektoré farnosti ju majú na svojich webových stránkach, aby sa veriaci bližšie oboznámili s podstatou silného tlaku tohto "sviatku".

História Halloweenu

Halloween je „náboženský deň“, ale NIE je to kresťanský deň. Tom Sanguinet, bývalý najvyšší kňaz v keltickej tradícii Wicca (witchcraft) povedal: „Moderný sviatok, ktorý voláme Halloween, má svoj pôvod v splne mesiaca, ktorý je najbližší 1. novembru, ktorý je novým rokom bosoriek. Bol to čas, kedy sa „duchovia (démoni) dostali na vrchol svojej moci a vracali sa na planétu zem“. Vo svojom výroku pokračuje: „Halloween je čiste a absolútne zlej podstaty a nie je tu niečo, čo by niekedy malo alebo bude mať spoločné alebo prijateľné s Pánom Ježišom.“ Pôvod Halloweenu je v keltickom festivale Samhain, pána smrti a zlých duchov. Dávno pred Kristom (minimálne 2 000 rokov), Druidi v Británii, Írsku, Škótsku, Francúzsku, Nemecku a v iných keltických krajinách oslavovali koniec leta tým, že prinášali obeť Samhainovi. Kelti považovali 1. november za deň smrti, pretože padalo lístie, začínalo sa ochladzovať a klesali teploty. Verili, že Muck Olla, ich boh slnka strácal silu a Samhain, pán smrti, získaval nad ním moc. Ďalej verili, že 31. októbra Samhain zhromaždil duchov všetkých, ktorí zomreli počas predchádzajúceho roka. Týmto duchom bolo určené, že počas predchádzajúceho roka mali prebývať v telách zvierat ako trest za svoje zlé skutky. Mali dovolené, že sa môžu vrátiť do svojich pôvodných domovov, aby navštívili žijúcich ľudí počas večera (31. okt.) cez sviatok Samhaina. Druidskí kňazi viedli ľudí k diabolským uctievacím ceremóniám, v ktorých boli prinášané obeť z koní, mačiek, čiernych oviec, kráv a ľudí. Tieto obeť boli dané na záprah a spálené k smrti. Toto sa dialo, aby upokojili Samhaina a aby im duchovia neublížovali.

Je úplne jasné, že HALLOWEEN BOL VŽDY OSLAVOU SMRTI. Ako získavali tieto obeť? Druidskí kňazi a ľudia chodili od domu k domu a žiadali vykrmený dobytok, čierne ovce a ľudí. Tí, ktorí im darovali, im sľúbili úspech a tí, ktorí im odmietli, boli prekliati a zastrašovaní. To bolo ako pre všetkých „putujúcich duchov“, ktorí boli hladní. Keď im niekto dal niečo na občerstvenie, tak toho neprekliali, alebo nepříjemne neprekvapili. Odtiaľ máme pôvod „Trick or Treat“ – „Obdarujte nás, lebo vám niečo vyvedieme“. Trick or Treat je znovuuskutočnením druidských praktík. Sladkosť nahradila staré ľudské obeť, ale stále zostali uspokojením nenásytných zlých duchov. Tradičnou rekciovou tých, ktorí nie sú obdarováni je to, že im niečo vyvedú zlé. „Keď dáte Halloweenovú sladkosť, v skutočnosti prinášate obeť falošným bohom. Tým sa zúčastňujete na modloslužbe“, hovorí bývalý najvyšší kňaz Wicca, Tom Sanguinet.

Vedeli ste, že dokonca vyrezané tekvice majú pôvod v týchto pohanských praktikách? V knihe „Occult Conceit“ hovorí autor na strane 190: „Tekvica so sviečkou je znakom, ktorý slúži ako označenie tých fariem a domov, ktoré sympatizujú so satanistami a žiadajú o zmilovanie, keď sa začne diať pohroma noci (trick or treat).“ Svetová knižná encyklopédia hovorí: „Na prvý pohľad zdajúca sa nevinná tekvica so zapálenou sviečkou s vyrezanou tvárou je pôvodným symbolom prekliatej duše.“ A čo OBLEČENIE? Tiež súvisia so strašnými druidskými rituálmi smrti. Ako ľudia a zvieratá kričali v agónii počas spaľovania, pozorovatelia boli poobliekaní v kostýmoch vyrobených z koží zvierat a hláv. Tancovali, prehánali sa a vyskakovali cez plamene ohňa v nádeji, že odoženú zlých duchov. Je zjavné, že Halloween je pohanský deň zakorenený v najhorších pohanských rituáloch a uctievaní. Biblia prikazuje kresťanom „...a nezúčastňujte sa neplodných skutkov tmy, radšej ich kárajte.“ (Ef 5, 11). Halloween nemá nič spoločné s Kristom. Je to pohanský obetný deň a Biblia varuje kresťanov: „Ale že čo pohania obetujú, to obetujú démonom a

nie Bohu. A ja nechcem, aby ste boli spoločníkmi démonov“ (1. Kor 10, 20). Halloween je diabolský deň!

Hrdinovia Halloweenu

Nemohli by ste oslavovať Halloween bez BOSORKY. Najstaršia známa americká kresba bosorky je datovaná ešte z obdobia pred Kolumbom. Maľby predstavujú pohanské bohyně, ktoré sú holé, na hlave majú vysoký klobúk a jazdia na metle. Kde nájdete veštestvo, spolu s ním je nahota, nadprirodzené veci, obrovská nemorálnosť a okultné praktiky. Podľa Starej zmluvy v Biblii bolo veštestvo a všetky praktiky okultizmu hlavnými priestupkami, ktoré boli trestané smrťou. V Novej zmluve, v Gal 5, 20, je veštestvo menované medzi vecami, ktoré sa nemajú menovať medzi veriacimi. V skutočnosti Sk 19, 18-19 opisujú ako tí, ktorí sa stali kresťanmi, sa oddelili od všetkých okultných praktík a pálili všetok okultný materiál, ktorý mali. Populárny biblický učiteľ Dr. John Mac Arthur to jasne vyjadruje, keď hovorí: „Preoblečenie sa za bosorku, ducha, alebo čerta je nespojiteľné s kresťanským svedectvom. O čo viac, mnohé obľebenia Halloweenu sú späté s najhoršími pohanskými ceremóniami; obyčajne sú zamerané na hriešne veci, ako sú démoni, veštestvo a povery.“ Iní hrdinovia Halloweenu nie sú o nič lepší. Napríklad DRAKULA. Viete o tom, že to bola skutočná osoba? Žil v rokoch 1431 do 1476. Počas svojho šesťročného panovania bol zodpovedný za 100 000 maniackých masakrov mužov, žien a detí tými najhroznejšími spôsobmi. Vymyslel a uskutočňoval plán, aby sa jeho krajina zbavila bremena všetkých žobrákov, postihnutých, chorých a starých ľudí. Pozval ich na hostiny do jedného zo svojich palácov. Dobře ich nasýtil a opil. Potom sa ich opýtal: „Chcete žiť bez starostí, aby vám nič nechýbalo na tomto svete?“ Oni zakričali: „Áno!“ Drakula potom prikázal, aby strážili východy paláca a dal ho zapáliť. Nikto nemohol uniknúť. Väčšina hrdinov Halloweenu sú zlej, pomätenej, alebo démonickej povahy. To by nás nemalo prekvapiť. Halloween je diabolov deň! Ale je tu ešte niečo iné, čo ma trápi oveľa viac...

Halloween ubližuje

Halloween je nebezpečný deň a tú sú dôvody, prečo je tomu tak... HALLOWEEN JE ZAMERANÝ NA NÁSILIE. V januári 1988 som sa zastavil v reštaurácii, aby som si niečo zajedol pred mojím ďalším stretnutím. Na stole boli položené noviny, do ktorých som sa začítal. Bol tam článok, ktorý mal nadpis „Rodi-

čia sa musia vysporiadať s násilím.“ Jeden rodič tam písal: „Dnes som počul niečo, z čoho mi stáli vlasy dupkom na hlave... Minulý október učiteľka požiadala žiakov vo štvrtom ročníku, aby napísali, ako by najradšej oslavovali Halloween. 80 % z jej 9-ročných detí vyjadrilo prianie: „Niekomu zabiť.“ „Odkiaľ získavajú deti takéto nápady?“, pýtala sa. Odpoveď je jednoduchá. Halloween zdôrazňuje zmrzačenie, vraždy a krv. Dokonca tieto veci oslavuje! Pravdou je, že milióny ľudí a pravdepodobne i vaše deti budú vidieť počas tohtoročného Halloweenu množstvo televíznych programov, videá, rôzne aktivity, ktoré oslavujú zmrzačenie, mučenie a vraždy. Predtým, než si poviete: to im neuškodí, je to iba fantázia, možno by ste mohli zobrať do úvahy to, čo zhrozená matka našla v denníku svojho dospievajúceho syna. Čítala: „Minulý rok som na Halloween ukradol auto a prenasledoval som dieťa, ktoré som potom zabil pre Diabla. Tento rok plánujem urobiť tú istú vec.“ Ten chlapec je teraz uväznený.

HALLOWEEN UBLIŽUJE, PRETOŽE JE ZAMERANÝ NA NÁSILIE. Nevidíte ten paradox? Kedykoľvek, keď čítame o násilnej vražde, tak sme ušasnutí. Ale smeje sa, robíme si žarty, voláme to zábavou a oslavujeme tie isté veci, keď sa jedná o Halloween. Halloween, ktorý je zameraný na násilie, búra zábrany, ktoré majú deti voči vraždám. Deti majú problém odlíšiť fantáziu od skutočnosti. Ďalší dôvod, prečo Halloween ubližuje...

HALLOWEEN UBLIŽUJE, PRETOŽE ZDÔRAŽŇUJE STRACH. Čítal som článok, ktorý mal nadpis: „Dom hrôzy pre zábavu: Mohol sa stať nočnou morou pre deti.“ Začínal takto: „Je to iba zábava, to viete. Ale pre malé dieťa môže byť výlet v dome hrôzy, ktorý je pripravený pre Halloween, nočnou morou.“ Strach nie je žart. Strach je mocný a často ničí cítenie.“ Článok ďalej uvádzal: „Dokonca i tí najstarostlivejší rodičia nemusia odhadnúť reakcie detí. Keď sa dieťa bojí, keď je traumatizované a kričí, držte ho a utešte ho. Dodajte mu psychické bezpečie.“ Otázka je, načo vystavovať deti takýmto traumatizujúcim vplyvom? Neslúžia k ničomu. V skutočnosti môžu vyústiť v dlhotrvajúce citové problémy.

HALLOWEEN UBLIŽUJE, PRETOŽE JE ZAMERANÝ NA OKULTNÉ VECI. Dva najbežnejšie spôsoby, ktorými sú deti zoznamované s okultnými vecami je cez rockovú hudbu a Halloween. Tragické je to, že čím ďalej viac a viac detí sa zoznamujú s okultnými vecami cez svojich učiteľov v štátnych školách (pozn. v Amerike je Halloween jeden z 2 sviatkov, počas ktorých majú v škole voľno. Vybrali Halloween a Valentína, pretože nemajú „náboženské“ pozadie. Ako sa však mýlili pri Halloweene. Určite nemá kresťanské pozadie, je to však určite náboženský deň.)

Alternatívy

Stále väčšie množstvo ľudí vidí nebezpečie, ktoré je spojené s oslavovaním Halloweenu. Kresťania, keď si uvedomujú tmavú stánku tohto dňa, tak sa rozhodnú neoslavovať tento deň, lebo vedia, že sa to nepáči Pánovi Ježišovi Kristovi. Múdri rodičia nahradia Halloween rodinnými aktivitami. Naplnia tento čas spoločnými hrami, kresťanskými piesňami a kresťanskými filmami. Iní využívajú tento čas, aby rozdávali kresťanskú literatúru. Čokoľvek sa rozhodnete robiť, „nedaj sa premôcť zlému, ale dobrým premáhaj zlé!“ (Rim 12, 21).

Krátka história Halloweenu

Halloween nie je Satanovými narodeninami. On bol stvorený v nebi a volal sa Lucifer. Bol nádherným stvorením, ktorý strážil Boží trón. Vzbúril sa proti Bohu a tak jeho Stvoriteľ, Pán Ježiš Kristus, ho vyhodil z neba. Asi tretina anjelov sa tiež vzbúril a boli vyhodení s ním. Stali sa démonmi a Lucifer sa stal Satanom. Satan je živý a veľmi sa snaží o tom, aby zničil stvorenie. Spolu so svojimi démonmi vie, že ich čas je krátky. Boja sa Ježiša Krista, pretože pre nich stvoril ohnivé jazero. Ale Satan chce, aby každý bol uvrhnutý do tohoto jazera spolu s ním. Nanešťastie sa mu podarí veľa z ľudí dostať. Je majster zvodov a Halloween je jedným z jeho trikov.

Deti majú radi Halloween, pretože je tam spojenie zábavy s napätím a pravdaže so sladkosťou. Ale nemajú ani tušenie, čo je za touto oslavou. Pre satanistov a bosorky Halloween nie je zábavou. Je to ich najväčším sviatkom. Ako sa približujeme k druhému príchodu Pána Ježiša, satanizmus bude narastať. Tiež i ľudské obete! Halloween začal na Britských ostrovoch Druidmi. 31. október bola noc teroru,

ilustračná snímka: internet

ktorá sa volala „Samhain“. V túto noc išli Druidi dom od domu a vyžadovali dieťa, alebo pannu na ľudskú obeť. Obeť sa volala „Druidovo ponúknutie (treat)“. Ako vďaka za obeť nechali vyrezanú tekvicu s tvárou a zapálenou sviečkou vyrobenou z ľudského tuku. Toto malo ochrániť všetkých v dome v tú noc pred démonmi smrti. Keď nejaký nešťastník neuspokojil požiadavky Druidov, tak prišiel čas na nepríjemné prekvapenie (trick). Symbolický šesťuholník bol nakreslený na vchodové dvere. Tej noci Satan, alebo jeho démoni zabili niekoho v dome. Druidi obetovali deti. Verili, že iba „ovocie tela“ ponúknuté Satanovi je za „hriech duše“.

Tá istá vec sa deje i dnes, ale iným spôsobom. Musíme porozumieť, že Satan je jeden z najmocnejších a najinteligentnejších stvorení, ktoré Boh stvoril (Ez 28, 12-15). Ak si myslíte, že neexistuje, tak s ním nebudete bojovať. Satanovou najväčšou túžbou je ublížiť a zničiť ľudí. Deti, ktoré sú zmrzačené a vraždené počas Halloweenu, nie sú žiadne náhody. Sú to starostlivo plánované obete pre Satana, pripravované tými, ktorí mu slúžia a uctievať ho. Satan miluje Halloween, pretože opekňuje moci zla a približuje deti do jeho blízkosti. A ako odvetu je veštestvo čoraz viac rozširované medzi mladými ľuďmi. Boh nenávidí Halloween. Satanistické ľudské obete sú urážkou do Božej tváre. Bosorky (veštice) privolávajú démonické moci, aby napadli tých najmenších. Ich mysle sú ovplyvnené touto temnou mocou. Hriech bráni komukoľvek, aby sa dostal do Neba. Ale Boh vo svojej dokonalej láske pripravil cestu. Jn 14, 6, poslal svojho Syna, Ježiša Krista, aby zomrel na našom mieste a aby sa v nebi prihovárал za nás k Bohu. Pán Ježiš prišiel na zem, aby zničil moc Satana. Išiel na kríž a prelial svoju drahocennú krv, aby očistil naše hriechy. 1 Jn 3, 8 a 1 Kor 15, 3-4: „Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho“ Jn 3, 16. Keď prijímaš Ježiša ako svojho Pána, Spasiteľa a Majstra, tak získavaš Jeho moc, ktorá ti slúži k tomu, aby si obstál proti Satanovi. „Poddajte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablu a utečie od vás“ Jk 4, 7. „...radostne ďakujúc Otcu, ktorý nás... vytrhol z moci tmy a preniesol do kráľovstva svojho milovaného Syna.“ Kol 1, 12-13. Keď veríš, že Ježiš zomrel za tvoje hriechy a prijal si Ho ako svojho osobného Spasiteľa, budeš spasený“

zdroj: <http://mladezhurbanovo.tym.sk/node/82>

preposlal: MDDr. Peter Uličný

Výzva poslancom NR SR a prezidentke SR

Umelé potraty ohrozujú matky a musia skončiť!

Aliancia za rodinu, Spoločenstvo Ladislava Hanusa, Asociácia za život a rodinu a Iniciatíva 40 dní za život dnes pred rokovaním Národnej rady SR vyzvali poslancov a prezidentku, aby zastavili bezdôvodné potraty, ktoré ubližujú matkám a ich deťom.

Tomáš Kováčik uviedol: „Národný pochod za život na ktorom sa zúčastnilo viac ako 50 000 ľudí ukázal, že je tu veľká spoločenská objednávka na zmenu. Každý z Národných pochodov za život bol zásadnou spoločenskou objednávkou na zákonnú ochranu matiek a ich nenarodených detí. Dovolím si zacitovať z Manifestu Národného pochodu za život: Vyzývame všetkých verejných činiteľov, zvlášť poslancov NR SR, vládu SR, prezidentku SR a všetky štátne inštitúcie, aby zrušili zákonom zavedené rozdeľovanie ľudí na hodných života a nehodných života hranicou 12 týždňov tehotenstva, a tým absolútne chránili ľudský život od počatia po prirodzenú smrť.“

Juraj Šust vyzval poslancov NR SR: „Potraty zraňujú matky a zabíjajú deti. Vyzývame poslancov NR SR, aby ešte tento rok zrušili zákon o bezdôvodných potratoch.“

Anton Chromík: „Matky, ktoré boli na umelom potrate, páchajú samovraždy šesťkrát častejšie ako matky, ktoré dieťaťko porodili. Umelý potrat nie je riešenie pre ženy, ale riešenie proti ženám!“

Martina Bednáriková vyzvala prezidentku SR: „Ja ako žena vyzývam pani prezidentku Čaputovú, aby podporila návrhy zákonov, ktoré sú teraz predložené v parlamente a pomohla aj svojou prezidentkou autoritou chrániť matky a ich nenarodené deti.“ *Tomáš Kováčik, Anton Chromík, Juraj Šust, Martina Bednáriková*

Pútnici z Michaloviec

Dňa 13. 8. 2019 zavítali do našej farnosti, do filiálky v Ovčí tak, ako každý rok, pútnici z Michaloviec vedený Arturom Cierlickim, ktorí putovali takmer 145 km z Michaloviec do Svätej Božieho milosrdenstva v Smižanoch. Zastávku mali aj u nás, v našej obci. Naši občania ich privítali s otvorenou náručou a všetkých ubytovali vo svojich domovoch. Bola pripravená pre nich večera a na druhý deň aj raňajky na Obecnej úrade v Ovčí. Tohtoročná púť sa niesla v znamení čistých sŕdc.

Michalovce 13. augusta (TK KBS) V znamení čistých sŕdc putuje od soboty skupina 27 mladých i starších pútnikov (vo veku od 11 do 60 rokov) z Michaloviec do Svätej Božieho milosrdenstva v Spišskej Novej Vsi - Smižanoch. Približne 145-kilometrovú púť ukončia v piatok 16. augusta 2019 o 15.00 svätou omšou a Korunkou k Božiemu milosrdenstvu. Na čele púte je kríž, ktorý požehnal pápež František.

„Je to už v poradí štvrtá podobná pešia púť. Hlavnou pohnútkou k tomu bola výzva Svätého Otca Františka v jubilejnom roku Milosrdenstva, aby sme putovali za milosrdenstvom. V bule „Misericordiae vultus“ napísal: „Osobitným znakom svätého roka je putovanie (...), pútnik kráčajúci cestou do vytúženého cieľa. (...) Táto púť symbolizuje, že aj milosrdenstvo je cieľom, ktorý treba dosiahnuť a ktorý si vyžaduje námahu a obeť. Púť nech je teda popudom na obrátenie,“ informoval Artur Cierlicki, ktorý púť vedie.

„K putovaniu nám dali svoje požehnanie všetci biskupi, cez územie ktorých diecéz prechádzame - košický arcibiskup metropolita Mons. Bernard Bober, rožňavský biskup Stanislav Stolárik a spišský biskup Mons. Štefan Sečka. Tohtoročná púť sa má niesť v znamení čistých sŕdc. Túžba po čistom srdci bude sprevádzaná modlitbou „Máriin veniec ľalí“, ktorú schválil o. biskup Sečka,“ dodal Cierlicki.

SPOVEĎ PRED VŠETKÝMI SVÄTÝMI 2019

Pondelok	28. 10.	Vítaz	15:00 - 18:00
Utorok	29. 10.	Vítaz	15:00 - 18:00
Streda	30. 10.	Ovčie	15:00 - 18:00
Štvrtok	31. 10.		Spoveď chorých

Adorácie vo Víťaze

Piatky
od 21.00 - 22.00
11. októbra
15. novembra
27. decembra

ARCIDIECÉZNE
CENTRUM PRE RODINU
V KOŠICIACH

**HNUTIE NA POMOC
ROZVEDENÝM KREŠŤANOM**

VÁS SRDEČNE POZÝVAJÚ NA

Duchovnú obnovu pre rozvedených

29. 11. - 1. 12. 2019
BARDEJOVSKÉ KÚPELE

Cena: 56 €

Viac informácií na stránke rodina.rimkat.sk

Prihlasovanie a ďalšie informácie:

**Slávka Kolesárová, 0905 288 845, slavka.kolesarova1@gmail.com,
0948 788 068, rodina@abuke.sk**

Ahoj, kamaráti!

Stránku pripravuje Paula Mihoková

Október vystriedal september a priniesol nám nové vydanie nášho farského časopisu. Tento mesiac je zasvätený modlitbe posvätného ruženca, no v tomto roku je ešte o niečo výnimočnejším – pápež František vyhlásil október 2019 za mimoriadny misijný mesiac.

Október – mimoriadny misijný mesiac

Cieľom tohto podujatia je podporiť misijné úsilie Cirkvi. V spojitosti s ním bolo v Ríme predstavené oficiálne logo MMM, ktorého súčasťou je slogan: „Pokrstení a poslaní.“ Pretože každý pokrstený je zároveň poslaný zvestovať evanjelium – radostnú zvesť o vykúpení. No je dôležité si uvedomiť, že na to, aby sme mohli „robiť misie“, nemusíme cestovať do ďalekých krajín. Malou misiou každého z nás by malo byť zvestovanie Ježiša a jeho zmŕtvychvstania predovšetkým ľuďom okolo nás.

Svätica mesiaca – sv. Salome

Bola matkou sv. Jakuba a sv. Jána Zebedejových. Patrila medzi Ježišových učeníkov. Počúvala ho už pri jeho kázaní v Galilei. Bola jednou z troch Márií, ktoré prišli k hrobu v deň Vzkriesenia, aby pomazali Ježišovo telo (Mk 16,1-8). To však už nenašli.

Podľa jednej tradície Salome spolu s Máriou Kleopasovou a ďalšími kresťanmi počas prenasledovania naložili na loď a nechali ich bez plachty a bez vesiel na mori napospas záhube. Loď sa zázračne dostala k francúzskym brehom, kde potom Salome a ostatní ohlasovali vieru. Tu je jej kult stále živý a konajú sa tu aj púte. Podľa inej tradície sa Salome dostala do južnej časti Talianska, kde ohlasovala vieru.

zdroj: www.zivotopisysvatych.sk

ÚVODNÉ MOTTO:

*Múdri ľudia vedia, že pravá láska dokáže čakať.
Najlepšia a najkrajšia Božia cesta je nechať si sex až do manželstva.
Je potrebné pomáhať mladým, aby žili v čistote, pokiaľ prijímajú naše rady. Ale verím, že modlitbou za nich nič nepokazíme.*

Počul som - je aj satanská hudba?

Satan sa ustavične pokúša strkať prsty do všetkého, aj do toho, čo je krásne. A hudba je naozaj krásna. Je to obľúbené a nádherné ľudské umenie.

Pravdaže, nie všetkým ľuďom sa páči ten istý hudobný žáner. Starší majú zvyčajne radšej klasickú hudbu, kým mladí zasa obľubujú viac rock alebo žánre, pri ktorých sa môžu aktívnejšie prejavovať. Na rozdiel od starších, mladí pri počúvaní hudby neradi leňošia v kresle s maškrtami či pohárom vína po ruke.

Mladí sa radi hýbu, kričia, spievajú zároveň so spevákmi a tancujú. A často vôbec nerozumejú slovám piesne, ktorá sa im ponúka. A tak, žiaľ, niektoré slávne hudobné skupiny, v úsilí pritiahnuť k sebe čo najviac mladých, skladajú satanskú hudbu. A prečo je vlastne táto hudba satanská?

Môže byť satanská z rôznych dôvodov, ako napríklad:

- preto, lebo texty jej piesní sú oslavou satana, pekla, Judáša, drog, alkoholu,

- preto, lebo hudobná skupina sa zasväťí satanovi a zverí pod jeho ochranu všetky cedecká, ktoré vydáva,

- preto, lebo prejav hudobníkov počas vystúpení je obscénny (necudný),

- preto, lebo v textoch sú zašifrované správy ako „satan je pán“, „milujem satana“. Tieto slová by ste však mohli počuť len vtedy, keby ste si texty piesní prehrali odzadu. Použité zašifrovanie je známe pod názvom back-masking. Spôsob vnímania takejto hudby sa nazýva podprahový, pretože nie je registrovaný vedomím. Satanské správy sú vložené do textov tak, aby mohli vojsť do vášho podvedomia a tak vám na duši ublížia a uškodia!

Satanskej hudbe prepadlo a úplne je od nej závislých veľa mladých ľudí. So slúchadlami nasadenými na ušiach ju bez prestávky počúvajú bez ohľadu na to, či práve študujú, cestujú alebo pracujú. Závislosť od satanskej hudby je mimoriadne nebezpečná!!! Drahí mladí

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

priatelia, pamätajte na to, že satanská hudba vám veľmi ubližuje. Nehovorte: „Ale mne nezáleží na textoch piesní, mne sa páči ich hudba.“ Nehľadajte výhovorky. Len sa zodpovedne a správne rozhodnite. Zahodte všetky nahrávky satanskej hudby, ktoré máte doma!!! Uvedomte si, že satan je Boží a náš nepriateľ, ktorý sa snaží dostať vás na svoju stranu a pripraviť vás o šťastný a večný život s Ježišom Kristom. Satanská hudba je jeden jedovatý a špinavý hnus. So satanom nikdy nevyjednávajte, ale snažte sa utekať ďaleko od neho. Zanechajte všetky jeho praktiky a pokušenia. Kresťan má krásne duchovné piesne a tiež melodické, ktorými môžete chváliť a oslavovať nášho Pána.

Trampoty v manželstve

136. Budme nezávislí od pornografie

Pozeranie pornografie je ťažkým hriechom, ktorý v človeku zabíja lásku a vedie ho do pekla egoizmu, úpadku, samoty a násilia. Aj jednorazový kontakt s pornografiou môže vytvoriť závislosť, podobne ako tvrdá droga.

Pornografia je veľké zlo, ktoré sa šíri a voči ktorému by nikto nemal byť ľahostajný. Nie je to hra ani zábava pre dospelých, ale vážne ohrozenie, ktoré číha aj na najmladších. Ako sa máme brániť pred záplavou takýchto obsahov a chrániť pred ich vplyvom seba aj iných?

Po prvé - musíme mať vedomosti, aby sme ohrozenie vedeli pomenovať a lokalizovať a uvedomili si jeho vplyv a dôsledky. Potom treba vôľou urobiť rozhodnutie: Viem, čo je zlé, vedome sa tomu vyhýbam a volím si dobro.

Pornografia je veľmi výnosný biznis. Tvrdenia, že pornografia je len hra a zábava, sú súčasťou marketingovej stratégie tohto biznisu. Je to klamstvo, ktoré uspáva svedomie a pobáda pozeráť pornografiu. Čím mladší ľudia budú mať kontakt s pornografiou, tým je pravdepodobnejšie, že sa stanú od nej závislí. Takto z nich v dospelosti vyrastú nádejní zákazníci tohto ponúkaného priemyslu.

Pornografický priemysel je založený na závislosti, umlčaní svedomia, zničení medziľudských vzťahov a rozpade manželstiev. Vedie k nárastu

prostitúcie a využíva obeť obchodovania s ľuďmi. Každý, kto pozerá pornografiu, prispieva k rozširovaniu tejto siete zla! Tí, čo pozerajú pornografiu, strácajú prirodzenú citlivosť a začínajú siahať po čoraz šokujúcejších a odpudzujúcejších obsahoch.

V súčasnosti je najpopulárnejšia brutálna pornografia. Dominuje pornografia plná násilia, agresivity a ponižovania. Pri vyhľadávaní pornografie s účasťou tínedžerov nie je možné nenatrafíť na stránky s detskou pornografiou. Pravidelné pozieranie pornografie vedie mnohých dospelých ľudí k pozeraniu detskej pornografie, pretože mozog závislých osôb potrebuje stále nové a čoraz silnejšie podnety.

Pornografia je šikmá plocha, po ktorej sa človek šmyka k čoraz väčšiemu zlu. Dnes už niet nijakých pochybností o tom, že pornografia je veľmi silná závislosť. Pozeranie pornografie vedie k tomu, že v ľudskom mozgu sa uvoľňuje neprirodzene veľké množstvo dopamínu (tzv. hormónu šťastia), porovnateľne ako pri užívaní tvrdých drog. Ľudský organizmus sa bráni pred týmto nezdravým stavom tým, že redukuje receptory dopamínu. V dôsledku toho predchádzajúce podnety vyvolávajú čoraz slabší účinok. Ide o typický mechanizmus opotrebovania, ktorý funguje pri závislostiach - na vyvolanie rovnakého účinku (nie silnejšieho) treba čoraz silnejšie podnety alebo ich väčšiu dávku. Preto tí, čo pozerajú pornografiu, jej musia venovať viac času a pozeráť čoraz brutálnejšie a deviantnejšie formy. Potvrdzuje to výskum z

r. 2016, ktorý zistil, že takmer 50 % osôb sa priznalo, že pozerá pornografiu, ktorá ich predtým nezaujímala alebo ktorá ich doslova odpudzovala a hnusila sa im.

V prípade závislosti ten, kto pozerá pornografiu, sústreďuje sa len na ňu a stráca záujem o čokoľvek iné. Organizmus takého človeka je akoby „zakódovaný“ pornografiou, pretože len ona vyvoláva v závislom človeku žiadané zážitky. Okrem toho treba dodať, že v prípade závislosti existuje rozdiel medzi „túžiť“ a „mať rád“. Znamená to, že človek závislý od pornografie ju túži pozeráť, hoci ju vôbec nemusí mať rád. Utieka sa k nej len preto, aby zabil alebo prehlušil svoju bolesť. Človek závislý od pornografie sa uzatvára do pekla svojho egoizmu, odtína sa od skutočných vzťahov s inými ľuďmi, prestáva sa venovať svojim záľubám, zatiaľ čo pornografii venuje čoraz viac času.

Po určitom čase závislosti od pornografie prichádza hlboká depresia a odpor k sebe samému. Je to ďalšia etapa bludného kruhu závislosti. Človek stráca slobodnú vôľu a mení sa na otroka závislosti. Závislosť mení človeka duchovne, psychicky aj fyzicky. Čím dlhšie trvá, tým sú zmeny vyvolané závislosťou silnejšie a zjavnejšie. Zmeny mozgovej kôry (po ustavičnom uvoľňovaní dopamínu) sa prejavujú impulzívnym správaním, poruchami koncentrácie, poruchami pamäti a stratou schopnosti predvídať nebezpečenstvá.

Pornografia vedie k sexuálnej dysfunkcii, k egoistickej snahe o uspokojenie vlastných potrieb, k oddeleniu sexu od vzťahu a k strate zodpovednosti. Ten, kto ju pozerá, začína sa k druhému človeku správať ako k veci, ktorej city, potreby a sloboda rozhodovania sú bezvýznamné. Druhý človek je zredukovaný na pred-

met, ktorý sa používa na dosiahnutie rozkoše. Skúsenosti sexuológov z terapie párov ukazujú, že spoločné pozerať pornografie vedie k zničeniu vzťahu, aj intímneho života manželského páru!

Oslobodiť sa zo závislosti od pornografie je veľmi ťažké. V Božích očiach má každý človek neodvolateľnú dôstojnosť, plynúcu z toho, že Boh dal svojho Syna, aby vzal na seba všetky naše hriechy a svojím umučením a smrťou nás vykúpil a oslobodil od hriechov.

Prvým krokom má byť úprimná spoveď. Ak človek pri spovedi vyzná svoje hriechy, otvorí sa uzdravujúcemu pôsobeniu Boha a zakúsi radosť, plynúcu z odpustenia hriechov. Zázrak Božieho milosrdenstva vzkriesi dušu v celej plnosti. Vyspovedať sa z hriechu znamená radikálne sa odvrátiť od závislosti, čo je začiatok náročného procesu uzdravenia a oslobodenia. Každodenná účasť na sv. omši, prijímanie Eucharistie, hodinová poklona Najsvätejšej Sviatosti a častá modlitba sú nevyhnutné prostriedky v boji proti ťažkému hriechu.

Božia milosť nám pomôže vymaniť sa zo situácií, ktoré sa zdajú bezvýchodiskové.

MUDr. Blažej Vaščák

Ohlášky

- sobáš 19. októbra vo Vítaze o 15.00 - **Adam Trávníček**, syn rodičov Jána a Romany rod. Štvrteckej, narodený v Bratislave, bývajúci v Bratislave a **Ivona Jencová**, dcéra rodičov Stanislava a Moniky rod. Medvecovej, narodená v Krompachoch, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 26. októbra v Ovčí o 14.30 - **Lukáš Lipták**, syn rodičov Františka a Kataríny rod. Tešlovej, narodený v Prešove, bývajúci v Pečovskej Novej Vsi a **Nikola Salanciová**, dcéra rodičov Jána Kuchára a Markéty Salanciovej, narodená v Prešove, bývajúca v Ovčí
- sobáš 26. októbra vo Vítaze o 14.30 - **Radoslav Pulšćák**, syn rodičov Jaroslava a Márie rod. Pavlíkovej, narodený v Prešove, bývajúci v Jakovanoch a **Simona Štofaníková**, dcéra rodičov Martina a + Evy rod. Mikovej, narodená v Krompachoch, bývajúca vo Vítaze
- sobáš 26. októbra vo Vítaze o 16.00 - **Michal Kočiš**, syn rodičov Jozefa a Danky rod. Tomáškovej, narodený vo Vranove nad Topľou, bývajúci v Pavlovciach a **Andrea Pacovská**, dcéra rodičov Františka a Boženy rod. Švarcovej, narodená v Prešove, bývajúca vo Vítaze

Stalo sa

- 15. 9. v nedeľu po sv. omšiach bola zbierka na rádio Lumen
- **15. 9. slávnosť Sedembolestnej Panny Márie sme slávili slávnostnou svätou omšou o 10.30 v Doline**
- 21. 9. v sobotu ráno bolo stretnutie modlitbovej skupiny sv. pátra Pia
- **21. 9. v sobotu bola spoločná krstná náuka o 10.00 na fare**
- 27. 9. v piatok bola nočná adorácia vo farskom kostole od 21.00 - 22.00
- **13. 10. v nedeľu je slávnostná svätá omša v Doline o 10.30, obetovaná za miestnych poľovníkov, ktorú bude celebrovať d. o. Miloš Jalčák, kaplán vo Svidníku**

Stane sa

- **18. 10. v piatok pred sv. omšou sa s deťmi spolu pomodlíme ruženec za jednotu a pokoj vo svete; zapojíme sa tak do celosvetovej modlitebnej akcie s názvom „Milión detí sa modlí ruženec“**
- 18. 10. v piatok bude nočná adorácia vo farskom kostole od 21.00 - 22.00
- **19. 10. v sobotu ráno bude stretnutie modlitbovej skupiny sv. pátra Pia**
- 19. 10. v sobotu bude spoločná krstná náuka o 10.00 na fare v katechetickú miestnosť
- **20. 10. v nedeľu po svätých omšiach bude celosvetová zbierka na misie; na Slovensku bude zvlášť obetovaná farnosť v Rwande, ktoré sú skúšané genocídou a chudobou**
- 2. 11. v sobotu, v deň Spomienky na všetkých verných zosnulých, bude popoludní pobožnosť na cintoríne: v Ovčí o 13.30 a vo Vítaze o 14.30

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
14. 10.	Pondelok				
15. 10.	Utorok	18:00	za ZBP Vladimíra a Heleny Baluchovcov		
16. 10.	Streda			18:00	† Jozef, Agnesa a Marta Baranovci
17. 10.	Štvrtok	7:00	† Apolónia a Helena		
18. 10.	Piatok	18:00	† Žofia Francová r. Richnavská (výročná)	17:00	† Mária Holingová
19. 10.	Sobota	7:00	† Albert Foriš		
		14:30	sobáš: A. Trávníček - I. Jenčová		
20. 10.	29. nedeľa cez rok - C	7:30	† Štefan Iskra	9:00	za farnosť
		10:30	70: Václav Uličný		
21. 10.	Pondelok				
22. 10.	Utorok	18:00	70: Františka		
23. 10.	Streda			18:00	† Valent, Mária a Mária Balogovci
24. 10.	Štvrtok	7:00	† Ján a Mária Haľkovci		
25. 10.	Piatok	18:00	† Mário, Anna a Štefan Gregovci	17:00	za ZBP sr. Školastiky Balogovej
26. 10.	Sobota	14:30	sobáš: R. Pulšćák - S. Štofaníková	14:30	sobáš: L. Lipták - N. Salanciová
		16:00	sobáš: M. Kočíš - A. Pacovská		
27. 10.	30. nedeľa cez rok - C	7:30	za ZBP Bohuznámej osoby	9:00	† Martin Ondriáš, kňaz
		10:30	za farnosť		
28. 10.	Pondelok				
29. 10.	Utorok	18:00	za ZBP Viliama, Juraja, Olivera, Mareka a Štefana, kňazov		
30. 10.	Streda			17:00	† Michal, Martin, Barbora a Tomáš
31. 10.	Štvrtok	7:00	† Paulína a Cyril		
1. 11.	Všetkých svätých	7:30	za farnosť	9:00	† Tomáš Adamkovič
		10:30	za živých a mŕtvych členov ruž. bratstva		
2. 11.	Pamiatka zosnulých	7:00	† Štefan a Albert	9:00	† Anna Pokutová
		10:30	† Valent, Stanislav, Jozef a Anna Kovalovci		
3. 11.	31. nedeľa cez rok - C	7:30	† Terézia Miženková (výročná)	9:00	za ZBP Lenky a Evy Balogových
		10:30	za farnosť		
4. 11.	Pondelok				
5. 11.	Utorok	18:00	† Mária Jenčová		
6. 11.	Streda			17:00	† Alžbeta, Helena a Mikuláš
7. 11.	Štvrtok	7:00	† Štefan, Mária, Ján, Vavrinec a Františka		
8. 11.	Piatok	18:00	60: Mária Lutterová	17:00	za ZBP rodiny Galkovej
9. 11.	Sobota	7:00	† Žofia, Vojtech, Mária a Ladislav		
10. 11.	32. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	25: Monika a Jozef Hudákovci
		10:30	† Karol, Apolónia a Pavol a Otilia		

22. september 2019 náš Pochod za život najmenších v Bratislave

